

1

ด้วยความคิดถึง

นิซาภัทรปิดแฟ้มเล่มสุดท้ายลงด้วยรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความสุข เมื่องานที่ท่วมเททำมากกว่าสามสัปดาห์เสร็จสิ้นลงตรงกับฤกษ์งามยามดี หญิงสาวดูเวลาที่นาฬิกาเรือนหรู

“บายสามสิบห้านาที”

หล่อนเลิกคว่เล็กน้อย เหลือเวลาสามชั่วโมงจัดการตัวเองให้พร้อมก่อนไปงานเลี้ยงเล็กๆ ของตระกูลปรียากรโสภณ ฉลองการสำเร็จการศึกษาจากอเมริกาของลูกชายคนโต

เหนือตะวัน...หล่อนนึกไปถึงใบหน้าคมเข้มของเขา ดวงตาเรียวรี ผิวคล้ำแดดอย่างผู้ชายที่ชอบออกกำลังกาย แขนกับแมงอกเต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออย่างชายชาติตรี และส่วนสูงราวร้อยแปดสิบเจ็ด เซนติเมตร แค่คิดถึงใบหน้าหล่อนก็เรื่อแดง

สามปีมาแล้วที่หล่อนไม่ได้พบเขา นับจากวันที่ขอตามไปส่งเขาที่สนามบิน แม้จะถูกใครต่อใครห้าม แต่หล่อนก็ตั้งตัวไปจนได้

‘พีเหนือ’

นิซาภัทรตะโกนเรียกเหนือตะวันสุดเสียง พร้อมกับวิ่งฝ่าวงศาคณาญาติของเขาจนได้เข้าถึงตัว ความสูงแคร์้อยหกสิบเซนติเมตรของหล่อนทำให้ต้องแหงนหน้าจนเมื่อยคอ กระนั้นหล่อนก็อยากมองเขา

ให้นานที่สุด

‘มาทำไมอีกละเพลง’

น้ำเสียงไม่พอใจนิดๆ ของเขาไม่ได้ทำให้หล่อนเสียกำลังใจ
แม้แต่น้อย

‘เพลงแค่อยากมาส่ง เพลงอยากรู้ว่าพี่เหนื่อจะกลับมาอีกเมื่อไหร่
พี่เหนื่ออย่าลืมละ ว่าเพลงจะเป็นเจ้าสาวของพี่นะ’ ดวงตากลมโตของ
คนพูดรี้นไปด้วยน้ำตา

‘อย่าพูดจาเพื่อเจื่อน่า พี่ต้องไปแล้ว’

เหนื่อตะวันตกบพ ก่อนจะหันมาไหว้ชาครกับพิมพ์อรผู้เป็นบิดา
มารดา

‘ไปนะครับ น่านดูแลพอกับแม่ด้วย’ เอ่ยคำลาพร้อมกับเอื้อมมือ
ไปตบบ่าของน่านฟ้า น้องชายที่อ่อนวัยกว่าสามปี

หนุ่มร่างสูงเดินจากไปพร้อมหัวใจของนิชาภัทร เหนื่อตะวันตก
วัยยี่สิบหกปีเปี่ยมไปด้วยพลัง ทางเดินของเขามีจุดหมายชัดเจนเสมอ
สักวันเขาจะเก่งพอจะก้าวมาเป็นตัวแทนของบิดาได้อย่างสมบูรณ์
ในขณะที่นิชาภัทรเป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบเก้าที่ไร้ความฝันใดๆ หล่อน
ใช้หัวใจนำทาง และทุกก้าวที่เดินหล่อนเหยียบย่ำชั่วคราวของเข
หวังเพียงสักวันหนึ่งหล่อนอาจเดินตามเขาทัน เหนื่อตะวันตกก็เปรียบ
เสมือนตัวแทนของความหวังทั้งหมดทั้งมวลในชีวิตหล่อน เขาคือ
เจ้าชาย คือความรัก คือลมหายใจ

นิชาภัทร รัตนะบำรุง หรือ เพลง เป็นเด็กสาวตัวคนเดียว หล่อน
สูญเสียพ่อแม่พร้อมกันเมื่ออายุได้สิบห้าปีด้วยอุบัติเหตุทางเรือ
ระหว่างการเดินทางไปท่องเที่ยวที่เกาะแห่งหนึ่งในทะเลทางใต้ โชคดีที่
ชาคร ปริญญาโรโสภณ บิดาของเหนื่อตะวันตกซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของบิดา
นิชาภัทรเข้ามาดูแลและรับเป็นผู้ปกครองหล่อน นอกจากชาครจะเป็น
เพื่อนรักของบิดาแล้ว ยังเป็นหุ้นส่วนธุรกิจรับเหมาก่อสร้างอาคาร

ชนสงมวลดชน และสาธารณูปโภคที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ

ชายวัยห้าสิบรับปากว่าจะดูแลหล่อนและกิจการส่วนที่ครอบครัว
รัตนะบารุงเป็นหุ้นส่วนไม่ให้ใครมาฉวยโอกาสได้ ครอบครัวของชาคร
ปฏิบัติกับหล่อนอย่างดีเสมอมา ทั้งเรื่องส่วนตัว การศึกษา ตลอดจน
เงินปันผลทุกบาททุกสตางค์ที่เป็นของรัตนะบารุง เงินเหล่านั้นถูกโอน
เข้าบัญชีหล่อนไม่เคยขาด

นิชาภัทรมองรูปเล็กๆ ที่นำมาวางบนโต๊ะทำงานอย่างถาวร
หล่อนสั่งกำชับไม่ให้ใครเคลื่อนย้ายหรือหยิบจับรูปถ่ายนี้ได้เด็ดขาด
เพราะมันเป็นรูปคู่รูปเดี่ยวของหล่อนกับเหนือตะวัน ภาพเด็กหญิงวัย
สิบขวบถือสมุดวาดภาพไว้ในมือ ยืนยิ้มแบ่นให้กล้อง ข้างกายเป็นหนุ่ม
วัยรุ่นอายุสิบเจ็ดปี ใบหน้าหล่อเหลา รูปร่างสูงโย่งยืนโอบไหล่เด็กหญิง
ไว้ นัยน์ตาคมจ้องใบหน้าผู้อ่อนวัยด้วยแววตาอ่อนโยน

“พี่เหนือคะ วันนี้เราจะได้พบกันแล้วนะคะ เพลงจะไม่มีวัน
ปล่อยไปให้พี่เหนือไปไหนอีก” นิชาภัทรหยิบกรอบรูปมากอดแน่น พร้อม
ยิ้มออกมาอย่างมีความสุข

เสียงเพลงจากเปียโนดังปนกับเสียงพูดคุยจ้อแจ้ว ร่าจระหง

ของนิชาภัทรก้าวเข้ามาในงาน หญิงสาวสวมชุดยาวสีแดงเพลิง ช่วง
หน้าอกปักคริสตัลสีเดียวกันกระแทบแสงไฟระยิบระยับ ด้านหลังเว้าลึก
เผยผิวเนื้อขาวอมชมพูฉนวนเนียน ผมยาวดำขลับถูกรวบอย่างเรียบง่าย
ไว้ที่ท้ายทอย หล่อนเหลือบมองชายกระโปรงของตัวเองแล้วก็ได้แต่
ถอนหายใจ เพราะคำแนะนำของสาวประเภทสองเจ้าของห้องเสื้อแท้ๆ
เชียว ไม่เช่นนั้นชุดชุดนี้จะได้เจียดใกล้หล่อนแม้แต่นิด

‘ถ้าคุณน้องอยากให้ผู้ชายประทับใจตั้งแต่แรกเห็นก็ต้องชุดนี้
เท่านั้น มีผู้ชายที่ไหนบ้างไม่ชอบมองแผ่นหลังขาวๆ ของผู้หญิงสวย
แถมหุ่นดีขนาดนี้ แล้วผิวขาวจัดแบบคุณน้องเนี่ยนะ ต้องสีแดงเพลิง

เท่านั้นคะ รับรองว่าปังมาก'

หล่อนขัดเขินอยู่ภายใน แต่สิ่งที่แสดงออกไปคือความมดมั่น และสง่างาม สายตาทุกคู่มองมาอย่างชื่นชม แต่ไม่ใช่คนที่หล่อน ต้องการ

ดวงตากลมโตที่ประดับขนตาปลอมชนิดหนาเป็นพิเศษกวาด มองโดยทั่ว เพียงชั่วขณะที่หล่อนก็พบร่างคนที่รอคอยมาตลอดสามปี เขาสูงสง่าโดดเด่นจากคนอื่น สีมืดที่เคยคล้ำแดดขาวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่คิ้วหนาจัดของเขาก็ทำให้ใบหน้าหล่อเหลายังคงความคมเข้มได้เป็นอย่างดี

ชายหนุ่มยืนสนทนากับแขกผู้ใหญ่ด้วยท่าที่แสนสุภาพ เจ้าของ ร้างบางสาวเท้าไปยังเป้าหมายอย่างรวดเร็ว รองเท้าส้นสูงสีนี้ที่สวม ไม่ได้เป็นอุปสรรคแม้แต่น้อย หล่อนอยากรู้ว่าเหนือตะวันจะดีใจมาก เพียงใดที่ได้พบหล่อนในวันนี้ เขาจะรู้สึกอย่างไร เมื่อนิชาภัทรคนนี้ ไม่ใช่เด็กผู้หญิงคนเดิมอีกต่อไป หล่อนโตเป็นสาวเต็มตัวและมีทุกอย่างที่ 'ผู้หญิง' ทั่วไปพึงมี

“พี่เหนือ”

เสียงเรียกอ่อนหวานทำให้คนร่างสูงที่สวมสูทสีเทาเข้มต้อง ละสายตาจากแขกที่กำลังสนทนา ใบหน้าคล้ำมคมหันมามองเจ้าของ เสียงหวาน เขาเบิกตาเล็กน้อยเมื่อเห็นหญิงสาวร่างระหงสวมชุดสีแดง เพลิงที่ค่อนข้างเปิดเผยผิวเนื้อจนเกินงาม ใบหน้ารูปไข่ที่ถูกแต่งแต้ม ด้วยเครื่องสำอางหนาจัด รูปร่างที่กลมกลึงสมส่วนอย่างสตรีเพศที่เข้า สู่วัยเจริญพันธุ์ดูแปลกตาไปมาก ทว่าเขาก็จำได้หล่อนได้ในทันที

เจ้าของดวงตาเรียวยาวมองหญิงสาวตรงหน้านิ่ง ใช้วาพิศวาสใน เรือนกายอันเข้ายวนชวนมอง แต่เป็นเพราะ ‘หล่อนคือคนที่เขาไม่อยากจะ พบอีกในชาตินี้’

“นิชาภัทร...”

เพียงแค่เห็นหน้า ภาพเหตุการณ์เก่าๆ ก็ถาโถมเข้ามาประหนึ่งคลื่นยักษ์ที่ซัดชายฝั่ง ภาพหญิงสาววัยสิบเก้าปีที่สวมชุดนักศึกษา กำลังถกแขนเสื้อขึ้น แล้วฟาดมือไปที่ใบหน้าของหญิงสาวอีกคนที่ถูกชายชุดดำสองคนล็อกแขนไว้ไม่ให้เห็นหลุด หญิงสาวผู้ตกเป็นเหยื่ออารมณ์ร้อนให้อย่างน่าสงสาร

‘เพลง! ทำอะไรนะ’

เหนือตะวันเข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี เขามองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าคนที่ใช้กำลังอยู่นั้นคือนิชาภัทร หญิงสาวที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดี ในฐานะน้องสาวที่เล่นหัวกันมาตั้งแต่เล็กๆ ส่วนคนที่ถูกกระทำคือ บัวชมพู คนรักของเขาที่คบกันมาได้เกือบสองปี

มือแข็งแรงกระชากร่างเล็กของนิชาภัทรจนเชลลาไปไกล ก่อนเข้าคว้าร่างบัวชมพูซึ่งนั่งพับเพียบอยู่ที่พื้นเข้ามากอดไว้ สายตาจับจ้องที่นิชาภัทรและคนของหล่อนอย่างแค้นเคือง ยังได้เห็นรอยแดงบนแก้มเนียนของคนรักเขาก็แทบระงับอารมณ์ไม่อยู่

‘ทำบ้าอะไรชะยายเพลง ทำร้ายบัวทำไม’ เหนือตะวันถามออกไป

‘พี่เหนือคะ ยายนั่นมันตอแหล พี่เหนืออย่าไปไกลนะคะ’ นิชาภัทรกล่าวไปน้ำตาก็พานจะร่วง เมื่อเห็นแววตาของคนี่หล่อนรักไม่เหมือนเดิม เขามองหล่อนเป็นศัตรู

‘หยุดนะเพลง พุดจาให้สมกับเป็นลูกผู้ดีหน่อย พี่ไม่อยากเกลียดเธอไปมากกว่านี้นะ’ ไม่พุดเปล่า เขากะชับอ้อมแขนแน่นมากขึ้น ไปอีกแสดงอาการหวงแหนหนักหนา

‘พี่เหนือฟังเพลงนะคะ คนที่พี่เหนือรักไม่ได้เป็นอย่างที่พี่คิดเลย เธอพูดความจริงไปสิ หรือว่าจะให้ฉันพุด’ นิชาภัทรหันไปพุดกับคนที่เอาแต่ร้องให้อยู่ในอ้อมแขนของเหนือตะวัน

‘เหนือคะ’ บัวชมพูเงยหน้ามองคนที่กอดหล่อนไว้ด้วยแววตา

อาลัยอาวรณ์ ‘เราเลิกกันเถอะนะคะ บัวเบื่อเรื่องแบบนี้เต็มที ไม่รู้ว่า จบเรื่องนี้ไปจะมีเรื่องอะไรอีก บัวเหนื่อยค่ะ’

‘บัว...’ เหนือตะวันไม่แน่ใจเลยว่าเสียงนั้นออกมาจากลำคอไหม เพราะมันเบาจนแม้แต่เขาเองก็แทบไม่ได้ยิน

‘ดี! นี่แหละคือสิ่งที่เธอควรทำ’

นิชาภัทรเอ๋ยแทรกขึ้นมา ยิ่งทำให้อารมณ์ของเหนือตะวันปะทุ รวากับภูเขาไฟที่รอวันระเบิด

‘หุบปาก!’ เขาตะคอกใส่นิชาภัทรอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน เขา รู้ว่าหล่อนรักเขาเพราะหล่อนแสดงออกเสมอมา เขาเป็นผู้ชายก็ได้แต่ ปฏิเสธอย่างละมุนละม่อม แต่ครั้งนี้เกินจะทนจริงๆ

‘ไม่เอาน่าบัว ผมสัญญาว่าจะไม่ปล่อยให้เหตุการณ์แบบนี้ เกิดขึ้นอีก เพลงจะไม่มีวันทำร้ายบัวได้อีก’ เขาคล้ายอ้อมกอดแต่ ไม่ยอมปล่อยให้มือจากคนรัก

‘ไม่ค่ะเหนือ เหนือดูแลบัวไม่ได้หรอกค่ะ เธอมีเงิน เธอจะทำ อะไรใครก็ได้ บัวไม่ได้ห่วงแค่ตัวเอง แต่บัวห่วงแม่ เหนือจะดูแลยังไง ไหว อีกอย่างบัวก็เบื่อเรื่องแบบนี้เต็มที เราเลิกกันเถอะนะคะ ต่อไปนี้ เราอย่าเจอกันอีก’

และไม่ว่าเหนือตะวันจะพูดอย่างไร บัวชมพูก็ยืนยันจะเลิกกับ เขาท่าเดียว วันนั้นเขาปล่อยหล่อนไปโดยคิดว่าเขายังมีเวลาที่จะง้อ หล่อนได้อีก แต่เปล่าเลย เพราะอีกไม่กี่วันต่อมาบัวชมพูก็ทำเรื่อง ลาออกจากงานแล้วหายไปจากชีวิตเขาอย่างไร้ร่องรอย ขณะนั้นเหนือ- ตะวันเพิ่งสำเร็จการศึกษา กำลังเรียนรู้งานที่บริษัท จึงวุ่นวายเกินกว่า จะตามหาคนรักได้ เขาได้แต่ปล่อยบัวชมพูไปและเก็บความแค้นไว้ในใจเสมอมา

วันนี้ตัวต้นเหตุมาเยือนอยู่ตรงหน้า เขามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจด ปลายเท้า ไม่ได้รู้สึกชื่นชมในเรือนร่างอันน่าหลงใหลหรือใบหน้าที่งดงาม

ของหล่อนแม้แต่น้อย ในเมื่อเขารู้ว่าจิตใจหล่อนต่ำช้า เน่าเฟะแค้ไหน
“เธอใส่ชุดอะไรของเธอซะ นิชาภัทร” เหนือตะวันเอ่ยเสียงเข้ม
ทว่าสีหน้าเรียบเฉย

“พี่เหนือ” เพราะความดีใจที่ล้นอก ทำให้คำตำหนิและน้ำเสียง
ที่แสดงความไม่พอใจของเขาไม่ได้กระทบความรู้สึกแม้แต่นิด เขาหล่อ
ขึ้นมาก ทั้งยังภูมิฐานมากขึ้น ไม่ใช่หนุ่มน้อยรูปร่างแก้งก้างคนเดิม

ริมฝีปากอวบอ้อมสีเดียวกับชุดแยมยี่มด้วยความยินดี หัวใจของ
หล่อนพองโต สามปีแล้วที่ไม่ได้พบหน้ากัน หล่อนรอคอยให้วันนี้มาถึง
มากกว่าวันไหนๆ

“ยินดีที่ได้พบค่ะ” นิชาภัทรเอ่ยพร้อมยื่นกล่องของขวัญขนาด
เท่าฝ่ามือให้

เหนือตะวันรับมาแล้ววางลงบนโต๊ะใกล้ๆ อย่างไม่ไยดี เขากับ
นิชาภัทรไม่มีวันกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้อีก แม้ว่าเขาจะทำใจเรื่อง
บัวชมพู่ได้ แต่เขาจะไม่ปล่อยให้หล่อนมาทำลายความสุขของเขาอีกแน่

“มีอะไรอีกมั๊ย” เหนือตะวันตั้งท่าจะเดินหนี

“เออ...เดี๋ยวสิคะ”

ไบหน้าคมเข้มหันมามองนิชาภัทรอีกครั้ง เขาหรีตาเล็กน้อย
แสดงความยินดีอย่างชัดเจน

“ว่าไง”

“เพลงดีใจนะคะที่พี่เหนือกลับมา” เจ้าของร่างระหงประสาน
มือแน่น หล่อนประหม่าอยู่มาก ไบหน้าคมเข้มและร่างสูงสง่าที่หล่อน
เฝ้าคิดถึงทุกวัน ทำให้หล่อนสูญเสียความมั่นใจไปเกือบหมดเมื่อได้ยืน
อยู่ใกล้ๆ

“อืม” เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“คือว่า เพลงมีเรื่องอยากจะเล่าให้พี่เหนือฟังเยอะเลยคะ ไม่รู้
ว่าพี่เหนือได้อ่านอีเมลที่เพลงส่งไปบ้างหรือเปล่านะคะ แต่ถ้าพี่เหนือ

ไม่ได้อ่านก็ไม่เป็นไรคะ เพลงเข้าใจว่าพีเหนือเรียนหนัก รีบเรียนให้จบ จะได้กลับมาหาเพลงเร็วๆ”

นิชาภัทรยิ้มหวาน เหนือตะวันกลับมองอย่างรำคาญ แล้วเขาก็ห้ามตัวเองไม่ให้พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ไม่ได้ ไม่มีประโยชน์ใดออกมาจากริมฝีปากหยักลึก บอกเป็นนัยว่าเขาไม่ยินดีจะสนทนาต่อไปอีก

“คุณเหนือตะวันคะ” เสียงอ่อนหวานจากหญิงสาววัยยี่สิบหกปี ผู้สวมชุดยิวาสีครีมตั้งขึ้นทำลายความเงิบของคนที่ทั้งคู่

เหนือตะวันยิ้มกว้างเมื่อได้เห็นว่ามีผู้มาใหม่คือใคร

รสา นักศึกษารุ่นน้องที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน หล่อนบินกลับไทยก่อนเขาได้ไม่นานนัก หล่อนสวย ฉลาด และหยิ่งทะนง เป็นผู้หญิงในแบบที่ผู้ชายทุกคนฝันถึง...ตัวเขาก็เช่นกัน

“ผมคิดว่าคุณจะไม่มาเสียอีก” เหนือตะวันเดินผ่านหน้านิชาภัทรไปราวกับหล่อนเป็นอากาศ พอพิศใบหน้าสวยเฉียบของรสาแล้วนึกถึงข้อความที่เขาส่งไปหาหล่อนเมื่อวานนี้

พรุ่งนี้จะมียานเลี้ยงที่บ้านหลังจากกลับไทยมาได้สองวัน มันคงเป็นงานเลี้ยงที่สมบูรณถ้าคุณมางานนี้ด้วย

ไม่ทราบสิคะ รสาไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวกับรสาตรงไหน

เกี่ยวข้องกับหัวใจของผม

“รสาแค่บังเอิญผ่านมานะคะ” รสาแกล้งพูด หล่อนรู้ดีว่าคนอย่างเหนือตะวันไม่ชอบอะไรที่ได้มาง่าย ๆ การพบกันเมื่อปีที่แล้วในนิวยอร์กสร้างประทับใจให้แก่เหนือตะวันมาก แต่เขาก็สนใจการศึกษามากกว่าที่จะเร่งพัฒนาความสัมพันธ์กับหล่อน กระนั้นรสาเองก็สงวนท่าที หล่อนเดินไปตามกรอบที่ตัวเองวางไว้โดยไม่เคยแหกกฎสักครั้ง

“ผมหวังว่าเรื่องบังเอิญแบบนี้จะเกิดขึ้นบ่อยๆ นะครับ”

เหนือตะวันยื่นแขนให้รสา หล่อนเพียงแค่อ้อมและสัมผัสเบาๆ ที่

ท่อนแขนแข็งแรง เห็นอตะวันพาคู่สนทนาเข้าไปด้านใน โดยไม่สนใจ
ผู้หญิงอีกคนที่ยื่นมองเขาด้วยความหวังเพียงน้อยนิดว่าจะได้รับความ
สนใจบ้าง

นิชาภัทรกำมือแน่นจนรู้สึกลึบ บีบ พี่เหนื่อของหล่อนเปลี่ยนไป
จากเดิมจนน่าใจหาย เขาไม่เรียกหล่อนด้วยชื่อเล่น ไม่สนใจถามไถ่
สารทุกข์สุกดิบหลังจากที่ไม่ได้พบกันมาสามปี ทั้งยังเห็นหล่อนเป็น
เพียงอากาศธาตุ

รสา นิชาภัทรเคยเห็นหล่อนบนปกนิตยสารเกี่ยวกับผู้หญิง แต่
ไม่เคยสนใจเปิดอ่านสาระเรื่องราวข้างใน ทว่าตอนนี้เห็นที่คงต้อง
ติดตามให้ถี่ถ้วน เพราะดูเหมือนเจ้าหล่อนจะเป็นปัญหาความรักของ
นิชาภัทรเข้าให้แล้ว

2

เพราะรักคำเดียว

งานเลี้ยงผ่านมาเกือบสัปดาห์ ความสัมพันธ์ของนิชาภัทร กับเหนือตะวันยังคงราบเรียบไม่เป็นเช่นที่วาดฝัน หล่อนหวังว่าหากเหนือตะวันได้พบหล่อน เขาจะต้องหลงใหลในเรือนร่างอันงดงามซึ่งไม่เหมือนเมื่อสามปีก่อน หญิงสาวเฝ้าดูแลตัวเองอย่างดี ทั้งรูปร่างและผิวพรรณ ไม่ใช่เพื่อใคร เพื่อเขาคนเดียวเท่านั้น แต่เหตุการณ์กลับพลิก ล็อก นอกจากเหนือตะวันจะไม่ยินดียินร้ายที่จะได้พบหล่อนแล้ว ‘ความเฉยชา’ ที่เคยมีให้ก่อนจากกันยังเพิ่มมากขึ้นทวีคูณ

นิชาภัทรครุ่นคิดอยู่หลายวัน หล่อนสืบจนทราบว่าเหนือตะวันไปเที่ยวไนต์คลับแห่งหนึ่งของเพื่อนสนิทเกือบทุกคืน ที่นั่นอาจเป็นที่ที่ทำให้หล่อนได้พบเขาอีกครั้ง

“คุณลูกปลาคะ วันนี้ฉันไม่มีนัดที่ไนท์คลับใหม่” หล่อนกดอินเตอร์คอมสนทนากับเลขชาย สาวหน้าห้อง

“คะ วันนี้บอสว่างยาวเลยคะ ว่าแต่บอสจะไปไหนคะ ดิฉันจะได้จัดไว้”

“ไนต์คลับแถวเอกมัยนะ”

สามทุ่มครึ่งพอดีที่หญิงสาวร่างระหงมาถึงสถานบันเทิง

แห่งหนึ่งย่านเอกมัย นิชาภัทรตรงเข้าไปแล้วกวาดตาโดยรอบ แสงสลัว
ในไนต์คลับทำให้หลอนตาพรำมัวไปหมด แต่ช่วงเวลาไม่นานหลอนก็
พบเจ้าของร่างอันทรงเสน่ห์ เหงื่อตะวันตกมีลักษณะไม่เหมือนใคร เขา
ตัวสูงใหญ่ ร่างกายเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเพราะชอบเล่นกีฬา

หญิงสาวสำรวจตัวเองอีกครั้ง ขยับเดรสดำรัดรูปที่เพิ่งซื้อมาใหม่
ให้เข้าที่ ชุดบ่านี้ก็ช่างกระไร เล็กชะมัด หลอนแทบจะยัดตัวเองลงไป
ไม่ได้ ทั้งยังรัดจนหน้าอกหลอนลั่นออกมาอีก

“ฮีบ” ทายาทรัตนะบำรุงสุดลมหายใจอีกครั้ง ก่อนเดินอย่าง
มั่นใจไปยังทิศทางที่เหงื่อตะวันตกอยู่

“บังเอิญจังเลยนะคะ”

นิชาภัทรนั่งลงบนที่พักแขนเก้าอี้ที่เหงื่อตะวันตกนั่ง ก่อนจะได้
ปลายนิ้วมือบนไหล่กว้างของอีกฝ่าย เหงื่อตะวันตกมองตามนิ้วมือเรียวยาว
จนมาหยุดที่ใบหน้าสวยเฉียบที่แต่งแต้มเครื่องสำอางชั้นดีของผู้มาใหม่

“ทำบ้าอะไรซะ” เขาปิดมือหลอนออก

นิชาภัทรมองการกระทำนั้นโดยไม่รู้สึกอะไร หลอนเตรียมใจไว้
มากพอที่จะรับมือกับสถานการณ์ลักษณะนี้ หญิงสาวย้ายมานั่งเก้าอี้
ข้างๆ เพื่อให้สนทนาได้ง่ายขึ้น อันที่จริงหลอนอยากมองหน้าเขา
ให้เต็มตาต่างหาก

“พี่เห็นอกกลับมาไทยครั้งนี้ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเยอะเลยนะคะ”

“แล้วไง” เหงื่อตะวันตกยกแก้วบรรจุน้ำสีอำพันกระดกรวดเดียว
หมด ก่อนจะเส่มองหลอนด้วยหางตา

“เปล่านี้คะ แคบออกไปตามที่คุณรู้สึก”

“หี” ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ

ผู้หญิงตรงหน้าเขาไม่ต่างอะไรกับผู้หญิงทั่วไปที่เคยเจอ
พยายามตีสนิทด้วยการสร้างประเด็นสนทนาเพื่อและไร้สาระขึ้นมาคุย

ผิดหวังเหลือเกินที่เขาเคยรักหล่อนเหมือนน้องสาวแท้ๆ ฝ้าดูแลเอาใจใส่ เป็นห่วงเป็นใยด้วยความสงสารที่เด็กหญิงตัวเล็กๆ ต้องมาเจอกับเรื่อง เลวร้าย อีกข้อหนึ่ง นิชาภัทรในวัยเด็กนั้นถึงจะเอาแต่ใจตัวเองอยู่มาก แต่ก็ยังน่ารักสดใสและจิตใจสะอาด ไม่นึกเลยว่าการสูญเสียบุพการี ไปจะทำให้เด็กผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่งกลายเป็นสาวกร้านโลก เอาความรัก ความหวังดีของเขามาผูกมัดเขาเช่นนี้

“แล้วพี่เหนื่อมาที่นี้บ่อยมั๊ยคะ”

“ทำไม มาบ่อยเธอก็เลยตามมางั้นซิ นิชาภัทร”

หญิงสาวสะอึกเล็กน้อยเมื่อเขาฐัฐัน แต่หล่อนก็แก้งเบี่ยง ประเด็น

“เปล่านีคะ เพลงเที่ยวที่นี้แทบทุกวันอยู่แล้ว”

“นั่นสินะ ผู้หญิงอย่างเธอกงไม่มีทางไม่รู้จั๊กที่นี้” เหนื่อตะวัน พุดพลางมองหล่อนตั้งแต่หัวจดปลายเท้า เขาออกจะไม่พอใจที่เห็น หล่อนแต่งตัววาบหวิวแบบนี้ แต่ใครจะสนล่ะ เขาไม่มีทางสนใจหล่อน อีกแง่ๆ อย่างหวังว่าเขาจะเอาตัวไปใกล้ชิดหล่อนอีก

ยังไม่ทันที่นิชาภัทรจะตอบอะไร โบหน้าจ้ำของหล่อนก็ย้งงอ เข้าไปอีกเมื่อเห็นหญิงสาวรูปร่างดีคนหนึ่งเดินตรงมาโอบไหล่ผู้ชาย ตรงหน้า พร้อมโน้มโบหน้าลงมาคลอเคลียชายหนุ่มอย่างจงใจ

“รอแคนดี้นานมั๊ยคะ” หญิงสาวที่เรียกแทนตัวเองว่าแคนดี้ พุดจาออกอ้อน

“นานแค่ไหนผมก็รอได้ครับ” เหนื่อตะวันโอบเอวสาวเจ้าให้ชิด เข้าไปอีก เขาลอมมองนิชาภัทรด้วยแววตาเย้ยหยัน อยากทำให้หล่อน เห็นว่าเขาไม่มีวันสนใจหล่อนไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

นิชาภัทรกำมือแน่น มองหญิงสาวตรงหน้าอย่างไม่พอใจ ร่าง อวบอ้วนนั้นเบียดเข้าหาเหนื่อตะวันอย่างยั่วยวน

อดทนนะเพลง...หล่อนคิดในใจอย่างเดือดดาล แต่คนอย่าง

นิชาภัทรหรือจะอดทนอะไรได้นาน หล่อนเกิดมาในตระกูลที่มั่งมี เป็น บุตรสาวคนเดียวในครอบครัว หล่อนมีทุกอย่างเท่าที่มนุษย์ทั่วไปพึงมี หล่อนได้ทุกอย่างที่อยากได้ แต่สิ่งที่หล่อนไม่มีและอยากเหลือเกินที่จะ ได้มาคือบุรุษตรงหน้า ยิ่งเห็นใบหน้างามของหญิงแปลกหน้าคลอเคลีย อยู่กับคนที่หล่อนรักยิ่งเพิ่มความเจ็บปวดในหัวใจ ความอดทนของ นิชาภัทรหมดลงพร้อมกับแก้วบรรจุวิสกี้ราคาแพงถูกยกสาดใบหน้า งามของแคนดี้

“ว้าย!” แคนดี้ลุกขึ้นกรีดร้องด้วยความโกรธ ใบหน้าที่แดงแฉก เครื่องสำอางไว้อย่างดีซุ่มไปด้วยน้ำสีอำพัน ทั้งยังไหลเลอะซุดสวยของ เจ้าหล่อนด้วย

“นังบ้า! เธอบ้าไปแล้วหรือไง”

“หยุดเดี๋ยวนี้แหละ! เธอกล้าว่าฉันบ้าหรือ เธอรู้มั๊ยว่าฉันเป็นใคร” นิชาภัทรลุกยืนประจันหน้า มองสบตาคู่กรณีนี้ “นิชาภัทร รัตนะบำรุง ฉันทำให้เธอหายไปจากโลกนี้เมื่อไหร่ก็ได้”

“อะไรนะ” แคนดี้เอ่ยเสียงแผ่ว นิชาภัทร รัตนะบำรุง มหาเศรษฐี ร้อยล้าน ถึงเจ้าหล่อนจะไม่มีประวัติด้านอิทธิพลมืด แต่ก็ร้ายพอจะ ทำอะไรกับคนธรรมดาอย่างหล่อนก็ได้

“เธอนั่นแหละหยุด” เสียงทรงอำนาจของเหนือตะวันดังขึ้น “เธอ คิดว่ามีเงินแล้วจะทำร้ายใครก็ได้งั้นหรือ ขอโทษแคนดี้เดี๋ยวนี้”

เหนือตะวันลุกขึ้นโอบแคนดี้ไว้ เขาต้องปกป้องหล่อน ถึงแม้ แคนดี้เป็นแค่ผู้หญิงที่มีอาชีพให้ความสุขผู้ชาย แต่หล่อนก็เป็นมนุษย์ เหมือนกัน

นิชาภัทรเบิกตากว้างเมื่อเห็นมือของเขาโอบเอวของผู้หญิง อีกคน โกรธจนไม่สนใจคำพูดใดๆ ทั้งสิ้น

“เธอยังจะยืนเช่อกอยู่อีกหรือ อยู่ให้ห่างกว่าที่สามี่ฉันไว้แล้วเธอ จะปลอดภัย”

แคนดี้ลิ่งเล หล่อนสลัดมือเหนือตะวันออกจากตัวอย่างเสียตาย
ชายหนุ่มทั้งหล่อนทั้งรวย แต่พลาดจากเขาไปหล่อนก็ยังหาคนใหม่ได้
ดีกว่าต้องมาตายในวันข้างหน้า

“คุณเหนือคะ แคนดี้ลาละคะ” หล่อนยกมือไหว้เขา เตรียมผละ
หนี แต่เหนือตะวันรั้งข้อมือหญิงสาวไว้ไม่ยอมให้ไป

“ขอเถอะคะ แคนดี้ไม่อยากจะให้เรื่องมันยุ่งยาก” มือเล็กเรียว
ออกแรงดึงจนหลุดจากพันธนาการ ก่อนจะรีบหนีบกระเป๋าล้วนแล้วเดิน
หายไประยะรวดเร็ว

เหนือตะวันก้มหน้านิ่ง สะกดกลิ่นอารมณ์โกรธ ก่อนเงยหน้าขึ้น
มองตัวก่อปัญหา ดวงตาดำสนิทเยือกเย็นบ่งบอกถึงอารมณ์เจ้าของ
ได้เป็นอย่างดี

“ไม่ว่าเธอคิดจะทำอะไร จำไว้ว่าเธอไม่มีสิทธิ์ในตัวฉัน”

“พี่เหนือคะ แต่เพลง...”

“หยุด ฉันไม่อยากจะฟังเสียงเธอ ไม่อยากเห็นหน้า” เหนือตะวัน
หนีบของบนโต๊ะ ก่อนหันหลังให้หญิงสาวอย่างไม่มีดี

แค่เพียงคำพูดไม่กี่คำกลับทำให้คนฟังหมดเรี่ยวแรงที่จะยืน
หล่อนทรุดตัวลงนั่งก่อนมองจ้องเก้าอี้ที่ว่างเปล่าตรงหน้า เหนือตะวัน
ผู้ชายที่หล่อนมอบทั้งชีวิตให้แก่เขา ตอนนี้อยู่ห่างไกลหล่อนออกไป
ไปอีกก้าว

นิชากัทรตื่นขึ้นในวันใหม่ พาร่างกายอันอ่อนแอแรงลุกไป
เข้าห้องน้ำ มองใบหน้าหม่นเศร้าของตัวเองในกระจกด้วยความเวทนา
ดวงตาบวมช้ำเพราะร้องไห้อย่างหนัก บวกกับการไม่ได้นอนยิ่งทำให้
ใบหน้าหล่อนน่าเกลียดขึ้นไปอีก

“ยายเพลง เธอทั้งรวย ทั้งสวย ทั้งเก่ง เธอไปรักผู้ชายบ้าแบบนั้น
ทำไมกันนะ”

แม้จะคิดแบบนั้น แต่ก็ยากเกินกว่าจะตัดใจ เพราะทั้งชีวิตของ นิชาภัทรยกให้เหนือตะวันไปหมดแล้ว หล่อนหวนคิดถึงเมื่อวัยเด็ก ความสัมพันธ์ของหล่อนกับเขาช่างหอมหวาน ในแต่ละวันมีแต่รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ ทั้งคู่เป็นเหมือนเพื่อน เหมือนพี่น้องที่ติดอกกัน กระทั่งวันที่หล่อนสูญเสียบุพการีอันเป็นที่รักพร้อมกันทั้งสองคน ในวันนั้นเหนือตะวันกอดหล่อนไว้แน่นจนความเสียใจที่มากกว่าคำว่าเสียใจ ทุเลาลง เขาคือคนเดียวที่ทำให้หล่อนอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป ความรักที่เคยมีให้เขาอันพี่น้องก็เปลี่ยนเป็นความรักที่ลึกซึ้งมากขึ้น

แต่เหนือตะวันเป็นคนหล่อและมีเสน่ห์น่าหลงใหล เขามีผู้หญิงมากมายทั้งที่คบจริงจังและเป็นแค่คู่ดวง นิชาภัทรไม่มีวันยอมเสียใครในชีวิตรไปอีก หล่อนตามราววีผู้หญิงทุกคนของเขาเหมือนหมาบ้า แม้รู้อย่างยิ่งทำแบบนั้นเหนือตะวันจะยิ่งเกลียดหล่อน แต่หล่อนกลัว! กลัวว่าถ้าปล่อยให้เหนือตะวันได้คบใครจริงจัง เขาจะรักผู้หญิงคนนั้นจนไม่มีวันหันกลับมามองหล่อนอีกเลย มาวันนี้หล่อนเริ่มไม่มั่นใจว่าสิ่งที่ทำไปทั้งหมดนั้นมีค่าต่างกับการที่หล่อนอยู่เฉยๆ หรือไม่ เพราะสุดท้ายแล้วเหนือตะวันก็ยังคงไม่มีความรักให้หล่อนเช่นเดิม...

เหนือตะวันรับประทานอาหารเช้าด้วยจิตใจขุ่นมัว คิ้วเข้ม
ขมวดเข้าหากัน ดวงตาปรากฏแววไม่พอใจ จนพิมพ์อร์ผู้เป็นมารดาต้องเอ่ยถาม

“เป็นอะไรไปตาเหนือ หน้านี้วี่วี่ขมวด ไปทำงานวันแรกยิ้มแย้มหน่อยสิ”

“นั่นสิ สงสัยเสียเหนือจะไม่อยากไปทำงาน ซี้เกียจแบบนี้สมบัติคงต้องตกเป็นของผมนคนเดียวแล้วละครับพ่อ” นานฟ้าแกั่งเข้าพี่ชายด้วยวัยที่ห่างกันเพียงแค่สามปีทำให้ทั้งคู่สนิทสนมเป็นกันเองมากกว่าพี่น้องทั่วไป

ชาครไม่พูดอะไร ได้แต่มองไปที่บุตรชายรอคำตอบ

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ” เหนือตะวันวางข้อกลง “เมื่อวานผมไปที่คลับของไอ้บดินทร์ เจอใครรู้ใหม่ครับ ยายเพลงหลานรักของพ่อใส่กระโปรงสั้นๆ เธอเอาเหล้าสาตหน้าของ...” เหนือตะวันไม่อยากเอ่ยออกไป แต่ทุกคนก็รู้ทัน

“สาตหน้าอีหนูของแกใช่ไหม” ชาครพูดเสริมให้

“โอ้! พ่อครับ ยายนั่นนะหมาบ้าซัดๆ” เหนือตะวันเสียงที่จะพูดเรื่องแคนดี

“ถ้าน้องเขารักเรา ทำไมไม่ลองเปิดใจบ้างล่ะ” ผู้เป็นพ่อชี้ทางสิ้นคำพูดของชาคร นานฟ้ากลับหัวเราะพรีด ส่วนเหนือตะวันสาลักน้ำ

“พ่อครับ ผมไม่ชอบผู้หญิงกำกััน เทียวกลางคืน ชี้ไวววายเอาแต่ใจตัวเอง ดุยังงั้นผมก็ยังไม่เห็นข้อดีของเธอเลยสักนิดเดียว”

ใบหน้าหล่อเหลามีสีหน้าเหมือนกินยาขม แต่คิดตามสิ่งที่บิดาพูดเส้นขนก็ลุกชูชัน

“แต่ที่หนูเพลงทำแบบนั้นก็เพราะแก แกดวงแต่ผู้หญิงอย่างนั้น พ่อก็เห็น มีแต่สาวสมัยใหม่ แต่งตัวเปรี้ยว หนูเพลงก็ต้องคิดว่าแกชอบแบบนี้ละสิ”

ชาครแย้งบุตรชาย เพราะตนเองก็เปรียบเสมือนผู้ปกครองของนิชาภัทร เขาดูแลเรื่องกิจการตลอดจนเรื่องส่วนตัวอย่างเรื่องเรียนหรือเรื่องการใช้ชีวิตของหญิงสาว เรียกว่าดูแลเหมือนลูก เขารู้ว่านิชาภัทรเป็นคนแบบไหน

“ยังงั้นผมก็ไม่ชายตามองเธอแน่ ผมชอบแบบคุณธรมากกว่าเธอน่ารักแล้วก็ฉลาด” เหนือตะวันพูดด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ “แม่ล่ะครับ ว่ายังงั้น”

พิมพ์ออร์ฟังคำพูดของลูกชายพลันก็นึกถึงสาวในวันเลี้ยงต้อนรับ

เหนือตะวัน หล่อนสวย วางตัวดี แม้ไม่ใช่เศรษฐีร่ำรวยเมื่อเทียบกับครอบครัวตน แต่ก็มีชาติตระกูลสูงส่งเพราะเป็นบุตรของทหารระดับนายพล แถมต้นตระกูลยังเป็นผู้ดีเก่า ถ้าเทียบฐานะทางสังคมแล้วละก็ถือว่าเหมาะสมกับบุตรชายของตนไม่น้อย ส่วนนิชาภัทรนั้นไม่ต้องพูดถึง รายนั้นมีทุกอย่างทั้งหน้าตา ฐานะ ชาติตระกูล แต่นิสัยนี่สิ ยังต้องพัฒนาอีกมาก

“แม่คิดว่าความรักเป็นเรื่องของคนสองคน แม่ไม่อยากรุ่ง” พิมพ็อร์พูดพลางมองสีหน้าของสามีที่เขียวฝ่ายตรงข้ามอย่างออกนอกหน้า “แต่ถ้าได้นำรักอย่างหนูรสาก็คงจะดี”

“ฮ่าๆๆ”

น่านฟ้ากับพิมพ็อร์หัวเราะออกมาเพราะใจตรงกัน ซาครได้แต่ยิ้มกริม ภายใต้อำนาจยิ้มละไมของชายสูงวัยซ่อนความคิดไว้มากมาย เขากับบิดาของนิชาภัทรคือเพื่อนรักกันและอาจจะเรียกว่าเพื่อนตาย เขาดูแลนิชาภัทรมาอย่างดี ในสายตาของซาครไม่เคยมองคู่ชีวิตของเหนือตะวันเป็นคนอื่นเลย

นิชาภัทรอยากจะหยิกแขนตัวเองยิ่งนักที่ยังจะมาที่นี้ ในตึกลับที่หล่อนก่อเรื่องไว้ นับจากวันนั้นหล่อนก็ห้ามตัวเองว่าจะไม่ยอมมาเจอเหนือตะวันในที่แบบนี้อีก ด้วยเสียงที่จะต้องมากำจัดผู้หญิงชายหนุ่มด้วยวิธีที่รุนแรงต่อหน้าเขา เพราะหล่อนจะทำมัน ‘ลับหลัง’ แต่จนแล้วจนรอดก็อดใจไม่ได้ หากไม่มาที่นี้ก็ไม่เห็นหนทางว่าจะเจอเหนือตะวันได้ที่ไหน แม้จะทำงานบริษัทเดียวกัน แต่หล่อนนั่งทำงานอยู่ในออฟฟิศ ส่วนเขานั้นลงภาคสนามเสียส่วนมาก

แสงไฟวูบวาบทำให้ตาลายไปหมด แต่กระนั้นหล่อนก็ไม่ยอมเสียเวลา ดวงตากลมโตจ้องไปยังจุดเดิมที่ชายหนุ่มเคยนั่ง แล้วก็ปั้งดังคาค เจ้าของร่างสูงนั่งด้วยกิริยาผ่อนคลาย ฆาพยากรของเขาเหยียด

เล็กน้อย แต่สิ่งที่ทำให้หล่อนต้องชะงักคือสาวร่างอวบที่นั่งคลอเคลียอยู่กับเขา

นิชาภัทรลอบมองอย่างใจเย็น คราวนี้หล่อนไม่บุ่มบ่ามทำอะไร โดยพลการ แม้ใจอยากจะได้เข้าไปกระซากร่างอันเฝ้ายามของผู้หญิง แปลกหน้านั้นให้พ้นจากร่างกายแข็งแกร่งของบุรุษหนุ่มผู้ทรงเสน่ห์ ที่แม้แต่หล่อนก็ไม่เคยได้ใกล้ชิด แต่ทำไม่ได้! หล่อนต้องคิดวิธีกำจัดแม่สาวสวยให้ดีเสียก่อน วิธีที่จะไม่ทำให้เขาโกรธเช่นเมื่อครั้งก่อน

นิชาภัทรสวมเสื้อเกาะอกสีชมพูอ่อนกับกระโปรงสั้นสีดำเงา หญิงสาวนั่งอยู่ท่ามกลางหนึ่งของร้าน จ้องเหนือตะวันโดยไม่ละสายตา หญิงสาวที่กำลังคลอเคลียเหนือตะวันไม่ใช่คนที่หล่อนแฝงฤทธิ์ใส่เมื่อคืนก่อน ผู้หญิงคนนี้มีผิวสีน้ำผึ้ง หน้าตาธรรมดา แต่รูปร่างเซ็กซี่มากพอดี

นิชาภัทรจ้องร่างของหญิงสาวแปลกหน้าลุกขึ้นและตรงมาทางที่หล่อนนั่งอยู่ เพราะโต๊ะของหล่อนตั้งอยู่ที่ศเดียวกันกับห้องน้ำ แล้วก็ได้จังหวะ เมื่อร่างของหญิงสาวตัวตันเหตุเดินตรงมา หล่อนส่งสัญญาณให้วัยรุ่นชายสามคนจัดการทันที

‘อยากได้เงินใช้สักสองสามหมื่นมัย’ หล่อนถามเด็กวัยรุ่นสามคนที่ยืนอยู่ตรงโต๊ะใกล้ๆ พร้อมกับหยิบเงินในกระเป๋าออกมาโบกไปมา

‘ต้องการให้พวกผมทำอะไรครับเจ้’ หนึ่งในสามคนถาม สายตาจับจ้องที่เงินตรงหน้า ประเมินคร่าวๆ แล้วน่าจะราวๆ สามหมื่น

เมื่อเห็นว่าสามหนุ่มสนใจ นิชาภัทรจึงแจ้งแผนการพร้อมกับชี้นิ้วเรียวยาวไปยังร่างบางที่คลอเคลียเหนือตะวันอยู่

‘ทำยังไงก็ได้ ให้ผู้หญิงคนนั้นหายออกไปจากที่นี่ โดยห้ามทำอันตรายใดๆ’

หล่อนยื่นเงินให้ สามหนุ่มลนลานตะครุบ ‘อย่าตักตึกนะ ไม่งั้นฉันจะให้คนมาเล่นงานพวกนายแทน’

เมื่อสามหนุ่มจัดการเป้าหมายเรียบร้อยแล้ว นิชาภัทรจึงพาร่างของตนเองไปหยุดตรงหน้าเหนือตะวัน ชายหนุ่มเงยหน้ามองคนร่างบางด้วยความฉงน ตอนนี้นิสิตของเขาไม่เต็มร้อยเนื่องจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ หญิงสาวนั่งลงข้างชายหนุ่มแต่เว้นระยะห่างพอสมควร

“พี่เหนือคะ” นิชาภัทรยิ้มหวานให้

เหนือตะวันหรีตตามองเพราะภาพเบื้องหน้ากลายเป็นภาพซ้อนจนมองไม่ถนัด

“เพลง” เขาเอ่ยชื่อหล่อน “เธอมาทำอะไรที่นี่”

หนุ่มร่างสูงขยับตัวเล็กน้อยพร้อมกับยกแก้วเครื่องดื่มสีอำพันกระดกที่เดียวหมด

“นั่งคนเดียวหรือคะ ให้เพลงนั่งเป็นเพื่อนนะคะ”

เหนือตะวันยิ้มเล็กน้อยด้วยความสับสน ยายผู้หญิงไรรายอายุตามราวี่เขาไม่เล็กจริงๆ เขาอยากผลักดันให้หล่อน แต่ความคิดนั้นก็เลือนหายไปเมื่อรู้สึกถึงความไม่ปกติของร่างกาย อยู่ๆ ร่างกายเขาก็ร้อนรุ่มด้วยอารมณ์บุรุษ หัวใจเขาเต้นแรงขึ้น เหงื่อแตก ส่วนกลางลำตัวเกร็งแน่นไปหมดโดยไม่ทราบสาเหตุ เขาสลัดศีรษะเบาๆ เพื่อไล่ความรู้สึกนั้น

เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ปฏิเสธ นิชาภัทรจึงทรุดนั่งข้างๆ พร้อมกับกวางมือเล็กลงบนต้นขาแข็งแรงทันที

“พี่เหนือคะ คินนี่พี่เหนือหล่อนมากๆ เลยนะคะ” ไม่พูดเปล่า หล่อนยื่นใบหน้าหวานเข้าไปใกล้ “พี่เหนือละคะ คิดว่าเพลงเป็นยังไง”

คนร่างเล็กบิดตัวเล็กน้อยตั้งใจให้คนตรงหน้าหันไหว แถมยังไจกล้ำไฉนตัวลวงอวดเนินอกขาวนวลรอบอ้อม มารยาทหญิงที่หล่อนได้เรียนรู้มาจากตำราต่างๆ ถูกขุดออกมาใช้ ในเมื่อเขาชอบผู้หญิงแบบนี้ หล่อนก็จะเป็นผู้หญิงในแบบที่เขาชอบ ลืมคำว่าศักดิ์ศรี ลืมทุกคำพร่ำสอนของใครต่อใครที่บอกให้รู้จักคุณค่าของตัวเองลั่น

ภายในไนต์คลับเย็นฉ่ำ แต่กายของเหนือตะวันกลับร้อน
ประหนึ่งนั่งอยู่กลางกองไฟ เม็ดเหงื่อผุดขึ้นเต็มใบหน้า ยิ่งเห็นเนินอก
ขาวนวลเนียนของสาวแรกเริ่ม ยิ่งทำให้ความกำหนัดในกายทวีความ
รุนแรงจนน่าตกใจ

“เฉยๆ” เหนือตะวันตอบหัววนๆ ก่อนกรอกน้ำสีอำพันเข้าปาก
อีกครั้งหวังขับไล่ความปรารถนา

“อย่าดื่มเยอะลึะ เดี่ยวขับรถกลับไม่ได้นะคะ” คราวนี้หญิง
สาวเตือนด้วยความเป็นห่วง ทว่ายังไม่ขยับดวงหน้าหวานออกห่าง
กลิ่นน้ำหอมจางๆ ผสมกลิ่นแอลกอฮอล์ที่ลอยเข้าจมูกยิ่งทำให้เขาดู
น่าลุ่มหลงเข้าไปอีก

เหนือตะวันเหลือบตามองใบหน้าสวยที่อยู่ห่างจากหน้าเขา
ไม่ถึงคืบ เขากวาดตาดูจนทั่วก่อนมาหยุดอยู่ที่ริมฝีปากอวบอิม ในใจ
นึกรังเกียจ แต่เพราะอารมณ์แปรปรวนในร่างกายทำให้ขาดความ
ยับยั้งชั่งใจ มือใหญ่ดันเรียวหน้าหล่อนให้เงยขึ้นแล้วฉวยโอกาสจูบ
อย่างรวดเร็ว ริมฝีปากหยักลึกบดขยี้ริมฝีปากนุ่ม ลืมความเกลียดชัง
ไปชั่วขณะ

โดยไม่ทันตั้งตัว ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตระหนก จูบแรก
ของหล่อนทำไมถึงได้สับสนเช่นนี้ ทั้งหอมหวานทั้งดูดดื่ม เจ้าของร่างบาง
แทบทรงตัวไม่อยู่ ใจหนึ่งอยากผลัดไต่ แต่ด้วยความรักหล่อนจึง
ยินยอมให้เขาจูบจนพอใจ กระนั้นหล่อนก็รู้สึกว่ามันเล็ดเมื่อมือของ
เหนือตะวันล้วงเข้าไปใต้กระโปรง สัมผัสตุ้มนูนขาจนวนร่างหญิงสาว
สะท้านไปทั้งตัว

“พอก่อนคะ”

นิศาภัทรหันหนี พยายามผลักเหนือตะวันออกจากตัวด้วยความ
ยากลำบาก เมื่อชายหนุ่มไม่ยอมละจากริมฝีปากอวบอิมง่ายๆ เขา
ตามติดสอดลื่นเข้าไปในโพรงปากนุ่มนิ่มของหล่อนอย่างซ้ำซ้อน มือ

เย็นเฉียบยังพยายามล้วงลึกเข้าไปในกระโปรงตัวสวย วนเวียนอยู่บริเวณต้นขา ในขณะที่มืออีกข้างโอบรั้งเอวคอดเข้ามาหาตัวจนร่างทั้งสองแนบชิดกัน เขากำลังต้องการหล่อน ต้องการตอนนี้และเดี๋ยวนี้!

“พี่เหนือ...” นิชาภัทรเรียกเมื่อเขาปล่อยให้ริมฝีปากหล่อนเป็นอิสระ

และเหมือนจะได้ผลเมื่อเหนือตะวันหยุดการกระทำของตัวเอง เจ้าของไบหน้าหล่อเหลากวาดสายตาอันพร่ามัวไปรอบๆ ชายหนุ่ม สำนึกได้ว่าตรงนี้ไม่ใช่ที่ที่เขาจะทำอะไรแบบนั้นได้ สายตาของคนในร้านเริ่มมองมา ผู้เปิดเกมรุกหันกลับมาองหน้าคนในอ้อมแขนอีกครั้ง

นิชาภัทรทั้งแปลกใจและสับสน ยิ่งได้เห็นดวงตาเป็นประกายระยับของเขามองมา ช่างหยาดเยิ้มอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน โดยไม่ทันคิดร่างสูงกำยำก็ลุกขึ้นยืนก่อนจะดึงแขนเล็กๆ ให้ลุกตามไปอย่างง่ายดาย

เหนือตะวันรู้สึกว่าร่างกายของเขามีความต้องการสูง

เหมือนกับว่า...ใช่! เหมือนโดนวางยา เขารู้สึกถึงความผิดปกติได้อย่างชัดเจน กระนั้นก็ไม่รู้ว่าอะไรดลใจให้เขาขับรถกลับบ้านพร้อมผู้หญิงที่เขาเกลียดได้ แต่กว่าจะมาถึงเขาก็เพลอล่วงเกินหล่อนไปไม่น้อย มีหน้าซำหล่อนยังแสดงอาการตระหนก หวาดกลัว ยิ่งทำให้คนอารมณ์ไม่ปกติต้องการมากขึ้นทวีคูณ

คฤหาสน์ปรียากรโสมณอยู่ห่างจากไนต์คลับไม่มากนัก ประกอบกับเป็นช่วงเวลาตีถนนจึงโล่ง ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีรถของเหนือตะวันก็เลี้ยวเข้ามาจอดในรั้วบ้านได้อย่างปลอดภัย

เวลาตีหนึ่งแล้ว ทุกคนในบ้านหลับหมดเหนือตะวันกำข้อมือเล็กแน่น กิ่งดิ่งกิ่งลากจนมาถึงห้องนอน

ให้ตายเถอะ เขาพาหล่อนมานอนถึงบ้าน แทนที่จะแวะโรงแรม

สักแห่ง บ้าชัดๆ! แต่ถึงขั้นนี้แล้วจะให้หยุดคงไม่ได้ ตอนนี้อาหารหน้ามืด
ไปหมด ไม่เหลือสติสัมปชัญญะอีกต่อไป

“พี่เหนื่อคะ ถึงบ้านแล้ว ปล่อยคะ”

อาการของเหนื่อตะวันทำให้นิชาภัทรจูงง หลอนขึ้นรถมากับเขา
ทั้งที่ไม่รู้จุดหมาย รู้แต่เพียงว่าสถานที่นั้นน่าจะปลอดภัย ที่สำคัญ
จะมีสักกี่ครั้งเที่ยวที่เขายอมให้หลอนเข้าใกล้ ดังนั้นหลอนจะไม่ยอม
ทิ้งโอกาสนี้แน่ แม้จะไม่เข้าใจท่าทีของเขาที่แปลกไปก็ตาม พอเห็นว่า
รถมาจอดที่บ้านหลอนก็คลายความหวาดหวั่นลงบ้าง แต่เพียงไม่นาน
หลอนก็ต้องผวาอีกครั้งเมื่อถูกเจ้าของมือแข็งแรงลากเข้าไปยังห้องนอน
ของอีกฝ่าย

“ตอนนี้ไม่มีคนอื่นแล้ว ดังนั้นเธอสารภาพมาซะดีๆ” เหนื่อตะวัน
เหวี่ยงคู่สนทนาลงบนเตียงอย่างไร้ปราณี เขาถามหลอน พยายาม
อย่างยิ่งที่จะควบคุมอารมณ์แห่งบุรุษ

คนถูกเหวี่ยงกระแทกที่นอนจุกจนพูดไม่ออก นี่มันเรื่องบ้าอะไร
กัน นิชาภัทรขยับเรียวยาวอย่างยากลำบาก แต่กลับกลายเป็นยิ่ง
เปิดเผยผิวเนื้อได้กระปรองตัวจิว สติชายหนุ่มจึงยิ่งกระเจิดกระเจิง

“เธอยังฉันทไม่ได้เลยใช้วิธีสกปรกอย่างนั้นซะไหม”

“พี่เหนื่อเป็นบ้าอะไรขึ้นมาคะ” นิชาภัทรยังคงไม่เข้าใจ “ถ้า
เพลงทำอะไรให้พี่เหนื่อโกรธ เพลงขอโทษแล้วกันนะคะ เพลงจะกลับ
ละ หายโมโหเมื่อไหร่ค่อยมาคุยกันคะ”

หญิงสาวทำท่าจะลุกขึ้น แต่ร่างใหญ่ของชายตรงหน้ากลับโถม
เข้าหาจนหลอนเซล้มลงไปที่เตียง วินาทีแรกที่แผ่นหลังสัมผัสกับที่นอน
ขนาดหกฟุต ความเย็นวาบแล่นเข้าไปถึงกระดูก ร่างบางของนิชาภัทร
ลั่นสะท้าน

นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่หลอนคุ้นเคย ที่ผ่านมามีแค่จับมือกับผู้ชาย
สักคนยังแทบจะเป็นไปไม่ได้ ทว่าตอนนี้...ร่างกำยำของชายทั้งแห่ง

กำลังทาบทับบอยุ่บนตัวหล่อน แม้จะเป็นผู้ชายที่หล่อนรักสุดหัวใจ แต่สัญชาตญาณก็เตือนว่าเหนือตะวันคนนี้เป็นชาตาน ไม่ใช่เทพบุตร นิชาภัทรรู้สึกได้ถึงความเกลียดชังของเขา มันมากกว่าที่เคยเป็นเสีย ด้วยซ้ำ

“เธออยากได้ฉันเป็นผัวมากถึงขนาดลงมือวางยาฉันเลยหรือ”

“วางยาอะไรคะ เพลงไม่เข้าใจ”

“ตอแหล! เธอคงอยากมีผัวจนตัวสั้น ฉันอยากรู้แน่ การเกิดในตระกูลที่ดีไม่ได้ทำให้เธอเป็นผู้ดีบ้างเลยหรือไง วันๆ ร้องหาแต่ผู้ชาย พอไม่ได้ก็ใช้วิธีชั่วๆ สารเลว!” นัยน์ตาเรียวกวีกร้าวแข็ง

“เพลงไม่รู้เรื่องคะ วิธีชั่วๆ อะไรกัน”

“หุบปากสกปรกของเธอ วันนี้เธอจะรู้ว่าถ้าอยากได้ฉันเป็นผัวต้องเจอกับอะไร”

เหนือตะวันโมโหที่เขาควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้เพราะคนบ้าผู้ชายอย่างหล่อน โดยไม่ทันคิด มือหนากระตุกเกาะอกพร้อมกับบราเซียร์ไร้สายสีเดียวกันมากองที่เอว เผยให้เห็นปทุมถันสล้างซึ่งขาวนวลดั่ง ‘ตุ๊กตายาง’ ก็ไม่ปาน ไซ้! ตุ๊กตายาง เพราะมันช่างนวลเนียนไร้ที่ติเหมือนประติมากรรมชั้นยอด แตกต่างตรงที่นิชาภัทรมีเลือดเนื้อ มีวิญญาณ

เจ้าของร่างนุ่มนิ่มตระหนก หล่อนพยายามเอามือปิดนวลเนื้อแต่กลับถูกชายหนุ่มรวบแขนสองข้างไว้เหนือศีรษะหล่อนด้วยมือเพียงข้างเดียว

มันต้องไม่ใช่แบบนี้เสียเลย เพลง เธอไม่ได้ต้องการแบบนี้ คิดได้เท่านั้นทางแกงชั้นในตัวจืดก็ถูกถอดทิ้งไปไหนแล้วไม่รู้ พร้อมกับความเป็นชายที่แทรกเข้ามายังส่วนหวงห้ามโดยหล่อนไม่ทันได้ตั้งตัว

“กรี๊ด...”

นิชาภัทรแผดเสียงอย่างเจ็บปวด ดับปล้นริมฝีปากของเขาก็ฉก

ลงมาปิดปากหล่อนสนิท แต่ก็ไม่อาจห้ามน้ำตาแห่งความเจ็บปวดได้
วินาทีเดียวกันเหนือตะวันก็ได้รู้ในสิ่งที่เขาไม่คิดว่าจะเป็นไปได้
นิชาภัทรยังเป็นสาวบริสุทธิ์ และเขาเป็นผู้พรากความบริสุทธิ์มาจาก
หล่อน แต่เขาหยุดมันไม่ได้ ร่างกายบึกบึนเปี่ยมมัดกล้ามโถมใส่ร่าง
บอบบางครั้งแล้วครั้งเล่าจนถึงวินาทีอันแสนทรมาน ชายหนุ่มยังคง
หายใจหอบติดอยู่บนร่างของหล่อนพร้อมจ้องใบหน้าเพื่อนน้ำตา

นิชาภัทรเจ็บมากที่สุดในชีวิต หล่อนรู้ทันทีว่าบริเวณที่ถูก
คุกคามมีเลือดไหลออกมา มือเล็กกำฝ่ามือตึงแน่น หล่อนปล่อยให้
เขากระทำเมื่อการร้องขอของหล่อนไม่เป็นประโยชน์ เขาไม่รับรู้ ไม่ยอม
ฟังคำพูดของหล่อนแม้แต่คำเดียว

“พี่เหนือคะ...เพลงเจ็บ...”

“รู้แล้วใช่ไหมว่าเป็นเมียฉันมันไม่สนุก”

เหนือตะวันรู้ว่าหล่อนเจ็บเพราะเขาไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายพร้อม
ก่อน แผลใจอยู่มากที่มันเป็นครั้งแรกของหญิงสาว และนั่นย่อมเจ็บ
ปวดทรมาน

ครั้งแรกเหวอ ฮี! ไม่อยากจะเชื่อ แต่ใครจะสนล่ะ เขาไม่ใช่พวก
บูชาหญิงพรหมจรรย์อยู่แล้ว นี่มันยุคไหนกัน เขาบูชาผู้หญิงดีๆ
มากกว่า ชายหนุ่มบีบใบหน้าหวานที่เปราะคราบน้ำตา

“อย่าเพิ่งเหนื่อย ฉันยังได้ไม่พอ ยาที่เธอให้ฉันกินแรงใช้ได้เลย
นะ อयर้อง ฉันรู้ว่าเธอชอบ”

นิชาภัทรผลัดเขาออกจากตัวแต่เหมือนเร็วแรงถูกดุดกลืนไป
หมด มือเล็กๆ จึงไม่อาจทำอะไรคนตัวโตได้เหนือตะวันเริ่มดำเนินเกม
รักอีกครั้งเมื่อยายยังไม่หมดฤทธิ์ หญิงสาวได้แต่ภาวนาให้มันจบลงเร็วๆ
แต่ทุกครั้งที่เกมจบเขาก็สร้างอารมณ์ปรารถนาขึ้นมาใหม่ครั้งแล้วครั้ง
เล่า จนฟ้าใกล้สว่างเจ้าของร่างแข็งแรงจึงทิ้งตัวลงข้างร่างนุ่มนิ่มของ
หญิงสาวและหลับไปอย่างง่ายดาย

3

สวรรค์เปิดในวันนรกแตก

“แม่ครับ อย่าเลยครับ”

น่านฟ้าดิ่งแขนมารดาที่พยายามจะเปิดประตูห้องพี่ชาย หลังได้รับรายงานจากศรีสะอาด แม่บ้านวัยสี่สิบว่าเจ้านายหนุ่มหิวสาว เช็กเข้าไปจำจี้ถึงในห้องนอน พิมพอร์เตื่อดดตาลทันที

“อย่าเสียวนะ อย่าคิดจะปกป้องพี่ชายตัวเองของแกเสียว แกก็เหมือนกัน ระวังตัวไว้ให้ดี เราตกลงกันแล้วว่าถึงจะเป็นหนุ่มเต็มตัวก็ให้ไปแสดงความเป็นชายที่อื่น ไม่ใช่ที่บ้าน”

“อะไรกันคุณ” ชาครเดินตามมาสมทบ หลังจากได้ยินเสียงใต้เตียงของภรรยากับบุตรชายคนเล็ก

“เปิดเข้าไปดูพร้อมกันเลยคะ”

ประตูถูกเปิดออกแทนคำตอบ พิมพอร์เดินเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว มีสามีกับลูกชายคนเล็กตามมาติดๆ มุ่งตรงไปยังเตียงนอนซึ่งต้องผ่านห้องโถงที่ออกแบบให้เป็นทั้งห้องทำงานและนั่งเล่น

“เสียวเหนือ ทำอะไรอยู่ พอกับแม่เข้าไปแล้วน้ำ...” น่านฟ้าตะโกนบอกพี่ชายด้วยความหวังดี

แต่สายเกินไป พ่อแม่ลูกเดินมาหยุดที่ปลายเตียงขนาดคิงไซส์ ทั้งหมดยื่นเงื้อมมือมาไม่กะพริบ ภาพตรงหน้าคือชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่

คันทานอนกอดหญิงสาวที่คั่นมากพอกัน ทั้งคู่เปลือยเปล่า มีเพียงผ้าห่มผืนใหญ่ปกปิดอย่างหมิ่นเหม่

“เพลง...”

สามเสียงที่ตั้งประสานกันปลุกตัวการทั้งสองให้ตื่นจากนิทราเหนือตะวันหรือตาเพื่อปรับแสงก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นทั้งครอบครัวยืนอยู่ตรงหน้า ส่วนนิชากัทธนั้นหรือ หล่อนปล่อยไฮตันที่เมื่อเห็นแววตาตื่นตะลึงของทั้งสาม เสียตัวไม่พอ ผู้ใหญ่ที่เคารพรักยังมาเห็นหล่อนในสภาพไม่น่ามองอีก คนร่างบางดึงผ้าห่มมาปิดมิดถึงคอ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งชันเข่า ซุกหน้าลงกับต้นขา ไม่กล้าสบตาใครทั้งนั้น

ซาครชบگرامแน่น พลันเหลือบไปเห็นคราบเลือดที่เลอะที่นอนสีขาวยิ่งแน่ใจว่าเมื่อคืนทั้งคู่คงไม่ได้แค่นอนกอดกันเป็นแน่

“รีบแต่งตัวแล้วลงไปคุยกันข้างล่าง เดียวนี้!”

“ไม่ ไม่ ไม่เด็ดขาด!”

เหนือตะวันปฏิเสศพัลวัน สีหน้าเครียดจัดอย่างเห็นได้ชัด ‘นรกแตกรีไถกัน ให้แต่งงานกับยายบ้าผู้ชายเนี่ยนะ ตายเสียยังดีกว่า’

“เหนือตะวัน จันไม่เคยสอนลูกให้เป็นหน้าตัวเมีย!”

ประมุขของบ้านปริยากรโสภณตวาดลั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทำเอาทุกคนตกใจกันไปหมด จนพิมพ์อรต้องตะแชนสามีเบาๆ เพื่อปรามให้เย็นลง

“พ่อครับ” คู่สนทนาเสียงเบาลงทันที ตั้งแต่เล็กจนโตเหนือตะวันไม่เคยเห็นบิดาโกรธถึงเพียงนี้ ตัวต้วตามองตัวต้นเหตุที่เขาแต่นั้นก้มหน้า “ผมอยากให้พ่อและทุกคนฟังผมบ้าง ผมทำไปโดยขาดสติ ยายนี่วางยาผมนะครับ”

นิชากัทธที่กำลังตกใจเงยหน้ามองเทพบุตรของหล่อนด้วยความเจ็บปวด เขาช่างร้ายเหลือเกิน

“เพลงไม่ได้ทำคะ”

หญิงสาวยืนย่นหนักแน่น อยากจะหยุดร้องให้เพื่อตั้งสติแต่น้ำตากลับไม่เป็นใจ หล่อนรู้ว่าเหตุการณ์เมื่อคืนมีบางอย่างไม่ปกติ เหนือตະวันเป็นสุภาพบุรุษเต็มขั้น เขาอาจโดนวางยาจริง แต่ใครทำล่ะ อาจจะเป็นใครก็ได้ที่หวังประโยชน์จากเขา

“นิชาภัทร” เหนือตະวันเรียกชื่อหล่อนอย่างสะกดกลั่นอารมณ์ “ถ้าเธอสารภาพความจริงมา ฉันจะลืมนความโกรธแค้นทั้งหมด เพราะฉันไม่มีวันแต่งงานกับเธอแน่ ต่อให้ต้องลงนรกก็ตาม ดังนั้น อย่าถือด้านโกหกต่อไปอีกเลย”

“เพลงพูดความจริงคะ เพลงไม่ได้ทำ!”

“อย่าตอแหล!” เหนือตະวันเหลืออด หลุดคำพูดที่ไม่เคยใช้กับผู้หญิงคนไหนมาก่อนในชีวิต

“ตาเหนือ” สองสามีภรรยาผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุพการีเรียกลูกชายพร้อมกันอย่างตกใจ

ทั้งสองเลี้ยงลูกชายโดยถือคติสำคัญคือความเป็นสุภาพบุรุษเสมอมา คำพูดที่เหนือตະวันใช้กับนิชาภัทรถือเป็นเรื่องไม่สมควรยิ่ง

“ยังไงก็ต้องแต่งงาน หนูเพลงไม่ใช่ผู้หญิงทั่วไป เธอเป็นลูกสาวของ ปพณ รัตนะบารุง ประธานร่วมบริษัทรุ่งเรืองการช่าง มีสถานะเท่าพ่อ ดังนั้นแกจะมาข่มเหงเล่นๆ ไม่ได้” ซาครเอ่ยน้ำเสียงเด็ดขาด

“แต่ดิฉันไม่เห็นด้วยคะคุณซาคร” พิมพอรพูดชัดขึ้น หล่อนไม่ยินดีหากบุตรชายของตนจะไม่แสดงความรับผิดชอบใดๆ แต่ก็ไม่ต้องการให้เขาแต่งงานและอยู่กับผู้หญิงที่ไม่ได้รักไปตลอดชีวิต “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดิฉันไม่เห็นถึงแรงจูงใจของตาเหนือที่อยากจะเออ... ล่วงเกินหนูเพลงสักนิด ใครๆ ก็รู้ว่าหนูเพลงเธอหลงรักตาเหนือมากแค่ไหน แล้วตาเหนือรู้สึกอย่างไร ถ้าเรื่องที่ลูกชายเราพูดเป็นเรื่องจริง ดิฉันว่ามันไม่ยุติธรรมนะคะ”

นิชาภัทรดวงตาร้อนผ่าว เมื่อครูล๋อนคิดว่าตนกลายเป็นผู้หญิง ไร้ค่าเพียงชั่วข้ามคืน แต่เมื่อฟังพิมพ์อรพุดล๋อนจึงได้รู้ว่า ตนไร้ค่าตั้งแต่ แสดงตัวว่าหลงรักเหนือตะวันแล้ว จะโทษใครได้ ล๋อนทำตัวเองทั้งนั้น

“คุณพิมพ์ อย่าให้ทำยลูกแบบนี้สิ ลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ”
ชาครแย้ง

“ดิฉันไม่ได้ให้ทำยลูกนะคะ แค่อยากให้เป็นธรรมกับทั้งสองฝ่าย หนูเพลงอย่าโกรธป้าเลยนะ ถ้าป้าจะพูดว่าหญิงชายสมัยนี้คบกันแล้ว มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งทั้งที่ยังไม่ได้แต่งงานกันออกถมเถิด ถ้าหนูพอจะ เข้าใจ ป้าก็อยากขอให้ทั้งสองลองคบหาดูใจกันฉันคนรักก่อนดีกว่า ขึ้นแต่งงานกันไปโดยที่ทั้งสองฝ่ายไม่ได้รักกัน รังแต่จะเลิกกันให้ อับอายมากกว่าเก่า”

เหนือตะวันยิ้มนิดๆ เห็นด้วยกับผู้เป็นมารดา แค่ว่าเขายังพอ รับผิดชอบได้แม้จะกระอักกระอ่วนใจก็ตาม ส่วนนานฟ้าได้แต่ยืนอึ้งเมื่อได้รู้ ความคิดของมารดา เพิ่งทราบเหมือนกันว่าบุพการีเป็นคนหัวสมัยใหม่ หรือเพิ่งจะมาหัวสมัยใหม่เอาตอนนี้ก็ไม่ทราบ

“แล้วถ้าเพลงท้องล่ะคะ” นิชาภัทรพุดออกไปด้วยความแค้นใจ แม้จะเป็นหญิงสาวตัวคนเดียว แต่ก็เชื่อว่าล๋อนจะยอมให้ใครๆ มา เอาเปรียบง่ายๆ หากไม่ใช่เหนือตะวันแล้วละก็ ล๋อนจะไม่เอ่ยคำพูด ไร้ศักดิ์ศรีแบบนี้เด็ดขาด

“ท้องนั้นเหอ ฉันก็จะรับผิดชอบแค่เด็ก ส่วนเธอฉันไม่เอา!”
เหนือตะวันโพล่งทันควัน

ชาครเห็นว่าถ้าหาข้อยุติที่เป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่ายไม่ได้เรื่องนี้ คงไม่จบง่ายๆ แน่

“ดี คุณพิมพ์ คุณพุดในฐานะแม่ของฝ่ายชาย ผมก็ขอพุดในฐานะผู้ปกครองของฝ่ายหญิงบ้าง เห็นแก่วิญญูณของปพณ เหนือ- ตะวันต้องรับผิดชอบหนูเพลงหนึ่งปี ถ้าแน่ใจแล้วว่าหนูเพลงจะไม่ท้อง

วันนั้นถึงจะยอมให้หย่า”

“หนึ่งปี? นานไปนะครับพ่อ เรื่องแบบนี้เดือนสองเดือนก็รู้เรื่องแล้ว” เหนือตะวันรีบแย้ง

“ฉันจะแน่ใจได้ยังไงว่าแกจะไม่รังแกน้องอีก ภายในหนึ่งปีถ้าหนูเพลงไม่ท้องก่อนก็หย่าได้เลย”

“เอาตามนี้เถอะเสียเหนือ” นานฟ้าสลับสนุนความคิดของบิดา ดวงหน้าหล่อเหลาไม่ต่างกับพี่ชายมีสีหน้าเคร่งเครียด เมื่อต้องขังใจว่าจะเชื่อคำพูดของพี่ชายหรือเชื่อน้ำตาของนิชาภัทรดี อย่างไรก็ตามเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ทุกอย่าง “อย่าทำให้พ่อโมโหมากไปกว่านี้เลยหนึ่งปีไม่นานหรอกเสีย ดีไม่ดียายเพลงอาจทนไม่ไหวขอหย่าก่อนก็ได้”

นิชาภัทรเบิกตากว้างทันทีที่ได้ยินคำพูดของนานฟ้า ฮี! ทั้งแม่ทั้งลูกพูดถึงหล่อนเหมือนหล่อนไม่ได้นั่งหัวโตอยู่ตรงนี้ คิดว่าหล่อนเป็นคนอย่างไรกัน เห็นว่าเป็นเพื่อนเล่นมาตั้งแต่เด็กและคุ้นเคยกันดี ไม่นานนั้นหล่อนจะลุกไปชกหน้าคนพูดเสียเดี๋ยวนั้น

เหนือตะวันมองหน้าน้องชายอย่างขังใจ ดูจากสถานการณ์แล้วคงดีไม่น้อย

“ก็ได้ แต่ถ้าเธอทนไม่ไหวขอหย่าเอง หวังว่าพ่อจะยอมรับนะครับ”

ชายสูงวัยพยักหน้าพอใจ แต่เหนือตะวันกลับพ่นลมหายใจออกมาด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งเครียด ทั้งโกรธ ทั้งเกลียด อุตส่าห์ระวังตัวแทบตาย สุดท้ายก็แพ้ทางจนได้

นิชาภัทรลอบมองชายหนุ่ม เห็นสีหน้าเครียดขมขื่นของเขาก็อดน้อยใจไม่ได้ อันที่จริงหญิงสาวจะปฏิเสธก็ยอมได้ เพราะหล่อนเป็นฝ่ายเสียหาย หากปฏิเสธความรับผิดชอบจากเขางานแต่งงานก็คงไม่เกิด แต่อีกใจคิดว่า การได้แต่งงานกับเหนือตะวันถือเป็นความฝันอันสูงสุดของหล่อน แม้ว่ามันจะไม่ได้เป็นอย่างที่เคียดคิดว่าเขาจะเต็มใจแต่งกับหล่อนด้วยความรัก และแม้จะรู้ดีว่ามันไม่ยั่งยืน แต่แค่ได้เข้า

ใกล้เขาขึ้นอีกนิด เพียงปีเดียวก็ถือว่าดีมากแล้ว

พิธีแต่งงานถูกจัดขึ้นภายในคฤหาสน์รัตนะบำรุง ขบวน
ขันหมากพร้อมขบวนกลองยาวค่อยๆ เคลื่อนไปอย่างครึกครื้น
นอกจากผู้คนในแวดวงธุรกิจแล้ว ยังมีเหล่านักข่าวสายบันเทิงแห่แหน
มาอย่างคับคั่ง แม้ว่าทั้งเจ้าบ่าวและเจ้าสาวจะไม่ใช่คนในวงการบันเทิง
แต่ก็เป็นที่สนใจของสาธารณชน เนื่องจากเป็นไฮโซรุ่นใหม่ที่ตั้งสวय
และหล่อ อีกทั้งการแต่งงานยังเกิดขึ้นสายฟ้าแลบ ชาวชนนี้ย่อมซาบซึ้ง
กว่าข่าวการแต่งงานธรรมดาๆ อย่างแน่นอน

แม้บรรยากาศโดยรอบจะครึกครื้นเพียงใด แต่เหนือตะวันกลับ
คิดว่าโลกของเขากำลังจะดับลงด้วยพันธนาการของนิชาภัทร การ
แต่งงานเมื่ออายุเพิ่งย่างเข้าสามสิบปีเป็นเหมือนฝันร้ายของชีวิตลูก
ผู้ชาย แล้วยิ่งเจ้าสาวเป็นผู้หญิงที่เขาเกลียดด้วยแล้ว ไม่ต่างอะไรกับ
การเดินทางสู่นรกอเวจี

นิชาภัทร ซึ่งที่อยู่ในความทรงจำร้ายๆ ของเขาตลอดหลายปีที่
ผ่านมา ถึงคราวที่เขาจะไปอยู่ในความทรงจำร้ายๆ ของหล่อนบ้างแล้ว
และมันจะเป็นความทรงจำเลวร้ายชนิดที่ว่าหล่อนจะไม่หวนคิดถึงมัน
อีกเลย คิดได้ดังนั้นดวงตาคมมนก็แข็งกร้าวขึ้น

‘เธอเลือกเองนะนิชาภัทร’

หญิงสาวร่างระหงสวมชุดไทยสีชมพูอ่อนมองดูขบวนขันหมาก
จากริมหน้าต่างของคฤหาสน์ด้วยความรู้สึกยากจะบรรยาย ไม่รู้จะดีใจ
หรือเสียใจดี แต่ลึกๆ แล้วหล่อนก็มีความสุขที่การแต่งงานของหล่อน
วันนี้มีเจ้าบ่าวเป็นเหนือตะวัน ผู้ชายที่หล่อนรักสุดหัวใจ

“ยายเสื่อสาวพราวเสน่ห์ วันนี้หล่อนพร้อมจะขั้าราชสีห์หรือ
ยังจ๊ะ”

คนพูดไม่ใช่ใครที่ไหน เพื่อนร่วมชั้นมัธยมปลายของหล่อนเอง

ซึ่งเลยเกิดมาเป็นเพื่อนร่วมคณะในรั้วมหาวิทยาลัยด้วย นุช หรือ นารีรัตน์ สาวร่างเล็กผิวสีแทน ตัดผมสั้นแค่บ่า เวลายืนสูงเลยไหล่ศีรษะมานิดเดียว รูปลักษณ์ภายนอกนั้นต่างกับนิชากัทธกรทุกกระเบียด ฐานะก็ต่างกันราวฟ้ากับเหว เพราะนารีรัตน์เป็นเพียงชนชั้นกลาง ลูกสาวเจ้าของร้านขายผ้าย่านนนทบุรี แต่ถึงจะต่างเพียงใดก็ได้ส่งผลต่อความสัมพันธ์ฉันเพื่อนของทั้งสองแม่แต่น้อย

“ยายนุช เพื่อนแกลเป็นผู้หญิงนะคะ” นิชากัทธกรค้อนขวับให้หนึ่งที

“อ้าว! ก็แกรรคอยวันนี้มาตั้งเจ็ดปีไม่ใช่หรอคะ เป็นฉันรี หาผ้าอ่วย! แพนด้าๆ ไปนานแล้ว วันนี้ที่รอกคอยมาถึงทั้งทีก็ต้องจัดเต็ม คิกๆ”

นารีรัตน์ยังไม่รู้ที่มาที่ไปของการแต่งงานวันนี้ ถ้ารู้เจ้าหล่อนต้องโมโหเป็นฟืนเป็นไฟแน่ ก็รายนี้เป็นผู้พิทักษ์สิทธิสตรีนี่นะ ชินรู้ว่าเพื่อนรักโดนพร่ำพรหมจรรย์ไปด้วยวิธีสุดแสนป่าเถื่อนละก็ มีหวังบ้านแตกแน่

“พอเถอะน่า มาดูขบวนขันหมากเร็ว”

นิชากัทธกรเสมองไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง คราวนี้เจ้าบ่าวยืนอยู่ในจุดที่หล่อนมองเห็นพอดี

“ว้าย...” นารีรัตน์แผดเสียงจนเจ้าสาวสะดุ้งโหยง

“อะไรของแกยายนุช”

“เจ้าบ่าวแกล่ล่กว่าวันนั้นที่ฉันเจออีก หล่อมาก มองไกลๆ คิดว่าลูกครึ่ง เป็นฉันนะ จะครบถ้วนทั้งคืนไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวันเลย”

“ในสมองแกลมีแต่เรื่องบนเตียงนะ รู้ตัวปะเนี่ย”

นิ้วเรียวยาวจิ้มไปที่หน้าผากของเพื่อนเจ้าสาว แต่เจ้าของนิ้วกลับหวามไหวเสียเอง เพราะผลลคิดถึงเรื่องคืนนั้นขึ้นมา หญิงสาวลอบมองเจ้าของใบหน้าคมเข้มที่สวมสูทสีครีมคู่กับใจกระเบนสีทองแดงอย่างชุดไทยร่วมสมัย หล่อนสังเกตเห็นดวงตาเรียวยาวมีแววกังวลฉายชัด คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน ริมฝีปากหยักลึกแหม้มเป็นเส้นตรง

เหมือนคนถูกบังคับให้เดินลงไปในหุบเหวแห่งความตาย หล่อนรู้อยู่
แกใจว่าเพราะอะไร ฎบหนึ่งที่มีความเศร้าเกาะกุมในหัวใจ เจ็บปวดอยู่ใน
นอก เพื่อให้ได้อยู่กับคนที่ตัวเองรัก หล่อนต้องทำถึงเช่นนี้เสียหรือ
เป็นคำถามที่หล่อนไม่คิดหาคำตอบ เพราะคำตอบอาจจะทำให้หล่อน
ล้มเลิกความตั้งใจลงได้ง่ายๆ

พิธีสังข์กับพิธีหมั้นผ่านไปภายใต้บรรยากาศอันขมุกขมัว
บ่าวสาวยืนเคียงข้างกันรอสงแขกที่หน้างาน นิชาภัทรลอบมองไปหน้า
และแววตาเย็นชาของเหนือตะวันอย่างหวาดหวั่น แม้จะไผ่ผืนถึงวันนี้
มาทั้งชีวิต และแม้ว่ามันจะเกิดขึ้นจริงแล้วในตอนนี้อย่างไรก็ตาม
อย่างที่หล่อนคิดไว้แม้แต่คนเดียว เจ้าบ่าวของหล่อนทำหน้าที่เหมือนกิน
ยาขม หญิงสาวถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า ดวงตาร้อนผ่าว ถ้าทำได้
หล่อนอยากจะร้องให้ออกมาแล้วหายตัวไปจากตรงนี้

“ตกลงเธออยากแต่งงานกับฉันรีเปล่าอะ” คนข้างๆ กระซิบเสียง
คุที่ข้างโอบุ “ทำหน้าที่เหมือนถูกบังคับอย่างนั้นแหละ”

กลายเป็นเขาที่ถามหล่อน ทั้งที่จริงๆ แล้วหล่อนควรเป็นฝ่าย
ถามเขามากกว่า

เหนือตะวันลอบมองไปหน้าหญิงสาวที่แต่งแต้มเครื่องสำอาง
สีหวาน ฟินิจเรือนร่างระหงที่สวมชุดไทยสีชมพูซึ่งตัดเย็บอย่างประณีต
ผสมสลวยถูกรวบไว้ครึ่งศีรษะ ทุกอย่างดูเหมาะสมเจาะลงตัวเมื่อมาอยู่บน
เรือนร่างของหล่อน แต่ชายหนุ่มกลับไร้ความรู้สึกใดๆ หัวใจของเขา
ไปหมดรากับถูกแซ่แข็ง

“แล้วพี่เหนือล่ะคะ” คนที่ทำหน้าที่เหมือนถูกบังคับคือเขาต่าง
หาก เจ้าสาวแอบค่อนขอใจในใจ

“เธอคิดว่าไงล่ะ แค่นี้เห็นหน้าเธอวันนี้ฉันก็อยากอาเจียนเต็มที”
ไม่ทันได้พูดอะไรต่อ บรรดานักข่าวก็กรูเข้ามาจนคนไม่คุ้นชิน

กับเหตุการณ์ทำนองนี้เองเห็นอตะวันรับมือไม่ถูก ส่วนนิชาภัทรนั้น เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาบ้างตามงานเปิดตัวสินค้าหรืองานการกุศล ต่างๆ

“งานแต่งงานนี้เรียกว่าเป็นวิวาท์สายฟ้าแลบได้หรือเปล่าคะ”

“ครับ” เห็นอตะวันตอบออกไปตรงๆ เขาไม่เคยให้สัมภาษณ์นักข่าว ความสามารถในการหลีกเลี่ยงความจริงจึงค่อนข้างต่ำ “เราไม่ได้มีการเตรียมงานไว้ก่อน มันชุกชุกมากทีเดียว”

เสียงฮือฮาของนักข่าวดังขึ้น ไม่คิดว่าจะได้ยินคำตอบแบบนี้ นักข่าวล้วนมีสีหน้าสงสัย ต่างตีความกันไปคนละทิศละทาง

“ทำไมล่ะคะ คุณเห็นอตะวันกำลังจะบอกว่างานแต่งงานวันนี้ มีเหตุที่ไม่ใช่เรื่องของความรักทำให้ต้องแต่งงานหรือคะ” นักข่าวสาวคนหนึ่งถามขึ้น เพราะมีมูลว่าป้าสาวคู่นี้แต่งงานตามใบสั่งของผู้ใหญ่

“ลองถามเจ้าสาวดูน่าจะดีกว่านะครับ”

คราวนี้คนที่เคยให้สัมภาษณ์อยู่บ่อยครั้งกลับเป็นใบ้ขึ้นมาทันที คำถามของนักข่าวทำเอานิชาภัทรจุกจกจนพูดไม่ออก เห็นอตะวันยิ้มเยาะ ก่อนจะตอบคำถามนั่นเอง

“เราต้องรีบแต่งงาน เนื่องด้วยสาเหตุบางอย่างที่บอกไม่ได้ แต่ที่แน่ๆ...” เขาหยุดมองดวงตาใสของเจ้าสาว ช่างเสแสร้งได้สมจริงเสียเหลือเกิน “ไม่ใช่เรื่องความรัก”

เสียงฮือของนักข่าวดังขึ้นทันใด นิชาภัทรหน้าชา เย็นวาบในหัวใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ขอตัวนะครับ”

เห็นอตะวันแหวกหมู่นักข่าวออกมาได้ ทั้งไว้กัแต่เจ้าสาวที่ยืนนิ่ง นิชาภัทรได้แต่ขมก้นกอนสะอื้นไว้ภายใน ท่ามกลางบรรดานักข่าวที่ต่างยิงคำถามมากมายซึ่งแน่นอนว่าหลอนไม่ได้ยินอะไรเลย ประสาทการรับรู้ค่อยๆ หายไปก่อนโลกทั้งใบจะมีดับลง

4

เรือนหอ รอ (ให้) รัก

“แค่นี้ถึงกับเป็นลม อ่อนแอซะมัด”

เหนือตะวันพ่นลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย กว่าเจ้าสาวร่างบางกลับคฤหาสน์ปรียากโรโสภณ และอุ้มหล่อนมาไว้บนเตียงได้ ทำเอาหมดเรี่ยวหมดแรง เขาบอกกับบิดาแล้วว่าจะให้หล่อนนอนที่คฤหาสน์รัตนะบำรุงไปก่อน แต่บิดาให้เหตุผลว่าบ่าวสาวไม่ควรแยกห้องกันตั้งแต่วันแรก คนโบราณเขาถือ...ถือก็ถือไปสิ เขาไม่เห็นจะสนใจสักนิด

ด้านนิชาภัทรที่เพิ่งได้สติและทันได้ยื่นประโยคแสดงใจลอบมองเสียวน้ำค้มด้วยความน้อยใจ รู้ดีว่าเขาไม่ได้รักหล่อนแม้แต่น้อย แต่เพราะอะไรเขาถึงพูดคำเหล่านั้นกับนักข่าว หล่อนอยากจะลุกไปชกใบหน้าเรียบเฉยของเขาเสียเดี๋ยวนี้

“ถ้าไม่อยากแต่งงานกับเพลงแล้วมานอนกับเพลงทำไม พี่เหนือจะข่มเหงเพลงทำไมคะ” นิชาภัทรเอ่ยถามทั้งน้ำตา น่าเจ็บใจนัก นอนกับเธอแท้ๆ แต่พอตื่นมาก็ทำเหมือนไม่รู้เรื่องอะไร วันแต่งงานก็ทำหน้าที่ราวกับมีคนเอามือมาจับบังคับให้แต่งอย่างนั้นละ

เหนือตะวันส่ายยิ้ม เดือดดาลในใจที่หล่อนเสแสร้งทำเป็นสาวใสไร้เดียงสา

“ฉันนอนกับเธอก็เพราะแผนชั่วๆ ของเธอไง ถ้ามแบบนี้ไม่หน้า
ด้านเกินไปหน่อยหรือ แต่ฉันก็ไม่สนใจหรอกนะถ้าเธอจะดำเนินต่อไปอีก
เพราะฉันจะทำให้เธอรู้เองว่าผลของการอยากได้ฉันเป็นผิวมันเป็น
ยังไง”

เหนือตะวันมองเจ้าสาวที่บัดนี้โบหน้าและคราบน้ำตาล เจ้าของ
ร่างบอบบางยังสวมชุดไทยสีชมพูชุดเดิม แต่สไบถูกถอดออก เผยให้
เห็นผิวไหล่ขาวเนียนที่กระตุ้นอารมณ์ดิบของเขา

บ้าชะมัด! ครั้งนี้เขาคงไม่ได้โดนหล่อนวางยาหรอกนะ เขาไม่น่า
จะรู้สึกแบบนี้กับผู้หญิงตรงหน้าได้ เพราะเขาเกลียดหล่อน เกลียด
มาก จนไม่คิดว่าชีวิตนี้จะเกลียดใครได้มากเท่านี้อีก

“ถ้าพี่เหนือจะคิดแบบนี้ก็ได้ค่ะ เพลงขอรับผิดชอบไว้แต่โดยดี”

“เฮอะ! เธออยากจะทำอะไรก็ช่างเถอะ นับแต่ขึ้นไป เธอต้อง
นอนห้องเดียวกับฉัน แต่เพราะว่าฉันไม่ยอมรับการแต่งงานครั้งนี้
ฉะนั้นที่นอนของเธออยู่โน่น”

เหนือตะวันขึ้นไปที่พัก นิสาทกรรมองหน้าเขานิ่ง

นิกอยู่แล้วเดียว นับแต่ขึ้นไปต้องทำตัวให้ชินกับความร้ายกาจ
ของเขาสินะ หล่อนรู้อยู่แกล้งใจว่าเหนือตะวันไม่เคยรักหล่อนเลย แต่
หล่อนกลับยอมให้ชาครจับคลุมถุงชน แม้รู้ดีว่ามันคือความเห็นแก่ตัว
แต่นั้นก็เพราะหล่อนรักเขามากจริงๆ

“ช่างเถอะ เพลงจะนอนที่พื้นเองก็แล้วกันค่ะ”

นิสาททรค้อยๆ พยุงตัวลุก พอยืนได้ก็เดินเข้าห้องน้ำ เหนือตะวัน
ไม่มองหน้าหล่อนสักนิด ชายหนุ่มไม่สนใจว่าตอนนี้ห้องนอนของเขา
มีผู้หญิงอีกคนเข้ามาร่วมใช้ เขาจะทำเหมือนหล่อนไร้ตัวตน อยากรู้
เหมือนกันว่าคุณหนูไฮโซจะยอมนอนพื้นแข็งๆ ได้สักกี่วัน มือใหญ่เอื้อม
ไปปิดไฟทั้งที่เจ้าสาวหมาดๆ ยังอยู่ในห้องน้ำ หนุ่มร่างสูงล้มตัวลงนอน
ด้วยความเหนื่อยล้าและผล็อยหลับไปในที่สุด

เจ้าสาวป้ายแดงมองเงาสะท้อนในกระจก ชุดไทยที่หล่อนสวมใส่ถูกออกแบบลวดลายเป็นพิเศษ มันสวยสมราคา แต่น่าเสียดายที่เหนือตะวันไม่เปิดโอกาสให้หล่อนได้ใส่ชุดเจ้าสาวอย่างที่ผู้หญิงทุกคนใฝ่ฝัน เพราะเจ้าบ่าวโบกมือให้งานเลี้ยงฉลองตอนกลางคืน เขาให้เหตุผลว่าแต่งงานเช้าก็กระอักกระอ่วนใจมากพอแล้ว ถ้าจะต้องบั้นหน้าในงานกลางคืนอีกคงต้องกลั่นใจตาย ชุดเจ้าสาวสีขาวที่หล่อนสั่งทำพิเศษจึงต้องพับเก็บเข้าตู้

“ไม่เป็นไรเพลง สิ่งที่ต้องทำคือเก็บเกี่ยวความสุขจากหนึ่งปีที่ได้มาให้มากที่สุด” นิชาภัทรบอกกับตัวเองอย่างมุ่งมั่น แล้วพอครบหนึ่งปี หล่อนจะเดินจากมาโดยไม่เรียกร้องอะไรอีกเลย

ภายในห้องครัวบ้านปริยากรโสภณ พิมพ์อรกับผ่องเพ็ญ

แม่ครัวสูงวัยประจำบ้านกำลังวุ่นวายกับการเตรียมอาหารเช้าและอาหารใส่บาตร ซึ่งนับเป็นหน้าที่ไม่ก็อย่างที่หญิงวัยหกสิบสองปีต้องทำ ในฐานะภรรยา นอกจากดูแลบ้านแล้วหล่อนก็ได้แต่นั่งๆ นอนๆ ไปเที่ยว ซอปปิง ดังนั้นการเตรียมอาหารของคนในครอบครัวหล่อนจึงต้องทำให้เอิกเกริกเสียทุกวัน

เพียงแต่วันนี้ต่างกับวันอื่นเพราะมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน พิมพ์อรรู้จักนิชาภัทรมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย และเห็นหญิงสาวเติบโตขึ้นมาพร้อมๆ กับบุตรอีกสองคน แน่นนอนว่านิชาภัทรก็เปรียบเสมือนลูกสาวอีกคนหนึ่ง แต่นับจากวันที่เจ้าหล่อนประกาศว่าจะเจ้าสาวของเหนือตะวัน การกระทำของหล่อนก็ทำให้ความรู้สึกของทุกคนในบ้านเปลี่ยนไป ยกเว้นสามีหล่อนที่ดูชอบอกชอบใจนักหนาถึงอย่างไรในฐานะคนเป็นแม่ก็อยากให้ลูกได้แต่งงานกับผู้หญิงที่ดี ผู้ที่จะนำความสุขมาให้ลูกชายตลอดจนเลือดเนื้อเชื้อไข ซึ่งนิชาภัทรไม่มีคุณสมบัติที่ว่ำนั้นเลย

“อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณป้า”

เสียงของบุคคลในความคิดทำให้มือที่คนอาหารอยู่ชะงัก ก่อน
ประมุขฝ่ายหญิงของบ้านจะหันไปยังที่มาของเสียง

“อ้าว! ตื่นแต่เช้าเชียว นี่ยังไม่ตีห้าเลย” พิมพอรเอ่ยทักทาย
อย่างห่างเหิน หล่อนให้ความสนใจหม้อต้มตรงหน้ามากกว่าสะเกี๊วที่
หล่อนได้มาด้วยความไม่เต็มใจ

“พอดีเพลงลี้มถามคุณป้าว่าที่นี้พระบิดชบาทก็โหมง เพลงเลย
รีบตื่น กลัวไม่ทันใส่บาตรค่ะ”

“เด็กสมัยนี้ใส่ใจกับเรื่องทำบุญตักบาตรด้วยรี” พิมพอรเอ่ยตาม
ความรู้สึก

“เพลงกลัวว่าพอกับแม่จะไม่มีอะไรทานนะคะ”

คำพูดของนิชาภัทรทำเอาหัวใจคนฟังกระตุกดูบ ผ่องเพ็ญ
สะท่อนใจ เพราะเป็นคนรับใช้เก่าแก่ที่รู้จักทั้งสองตระกูลเป็นอย่างดี
หญิงสูงวัยได้แต่ยื่นมืออันเหี่ยวยุ่นมาจับที่แขนของนิชาภัทรอย่าง
ปลอบโยน ส่วนพิมพอรที่เกรงว่าบรรยากาศจะพาให้เศร้าโศกจึงรีบพูด
แทรกขึ้นมา

“เอาเถอะๆ วันหลังไม่ต้องลงมาแต่เช้าขนาดนี้หรอกนะ สัก
หกโมงครึ่งกว่าพระจะบิดชบาท จะขึ้นไปนอนก่อนก็ได้ เดี่ยวจะให้คุณ
ไปปลุก”

นิชาภัทรส่ายหน้าน้อยๆ “ไม่เป็นไรค่ะ เพลงจะช่วยคุณป้านะคะ”

“แล้ววันนี้ไม่ทำงานหรือไง เมื่อก่อนก็เหนื่อยมากแล้ว วันนี้ยัง
จะตื่นเช้าอีก แล้วจะไปทำงานไหวหรือ”

“เพลงกลางานหนึ่งสัปดาห์เพื่อไปอันนี่มุนคะ”

คำตอบของหญิงสาวทำเอาคนฟังต้องหันกลับมามอง พิมพอร
ทันเห็นใบหน้าซีดเซียวที่ดูจะมีสีเลือดขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อพูดเรื่องอันนี่มุน

“ตาเห็นอู้อู้อะแล้วไซ้มัย” พิมพอรถามออกไป

นิชาภัทรไม่มีคำตอบ หล่อนคิดมาตลอดว่าเมื่อมีการแต่งงานแล้ว ก็น่าจะมีการฮันนีมูนของคู่บ่าวสาวเป็นเรื่องปกติ แต่พอนึกว่าเจ้าบ่าวของหล่อนคือเหนือตะวัน คำตอบจึงเป็นไปได้หลากหลาย หล่อนไม่กล้าคาดเดาอะไรทั้งนั้น

พอดักบาตรเสร็จแล้วนิชาภัทรจึงจัดการอาบน้ำแต่งตัว
เหนือตะวันยังนอนนิ่งอยู่บนเตียง หล่อนมองนาฬิกาก็พบว่าเพิ่งจะหกนาฬิกาสี่สิบนาทีเท่านั้น หญิงสาวไม่ได้คิดจะปลุกชายที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีของตน แต่หล่อนค่อยๆ นั่งลงบนเตียง สายตาจับจ้องที่คิ้วเข้มไล่มาয়งมุกโต่งและริมฝีปากได้รูป ถึงตรงนี้หญิงสาวถึงกับต้องกลืนน้ำลาย

“ปากน่าจูบชะมัด”

หล่อนหลุดปากออกมาอย่างหน้าไม่อาย เสียงนั้นดังมากพอที่จะทำให้เจ้าของปากน่าจูบตื่นจากนิทรา วินาทีถัดมานิชาภัทรก็ถูกผลักอย่างแรงจนร่วงลงจากเตียงดังพลັก

“คิดจะทำอะไร!”

เหนือตะวันถามห้วนๆ อย่างหงุดหงิด เขาไม่พอใจอย่างมากที่ต้องตื่นมาเจอผู้หญิงบ้ากามซึ่งต้องการล่วงละเมิดร่างกายเขาเช่นนี้ และคงจะเป็นแบบนี้ไปอีกนาน แต่เขาไม่ยอมรอให้ถึงปีแน่นอน

ภรรยาข้ามคืนยังคงนั่งอตัวอยู่ที่พื้น เพราะโดนผลักตกจากเตียงโดยไม่ทันตั้งตัวทำให้ก้นกระแทกพื้นอย่างแรง ทั้งเจ็บทั้งจุก ตั้งสติได้หล่อนจึงซัดตามองตัวต้นเหตุอย่างแค้นเคือง ถ้าไม่รักเขาหล่อนไม่ปล่อยอีกฝ่ายไว้แน่

“คนบ้า ผลักมาได้ ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเลย” นิชาภัทรหนึ่งเอามืออ้อมทรวง หัวงเล็กน้อย ว่าเขาอาจจะรู้สึกผิดแล้วเข้ามาพุงหล่อน

“ใช่ ฉันไม่ใช่สุภาพบุรุษ ไม่ใช่เทพบุตร ไม่ใช่คนแสนดีอย่างที่

เธอไฝฝัน รู้แล้วก็เลิกรักฉันสักที” เหนือตะวันพูดด้วยความโมโห โมโห ทั้งคนตรงหน้าและตัวเอง

เขายังจำคำสารภาพรักในกระต่ายลายการ์ตูนสีหวานที่นิชาภัทร ส่งให้เมื่อเจ็ดปีก่อนได้อย่างแม่นยำ ถ้าจะให้เปรียบเทียบละก็ วันนั้น คงเหมือนฝันร้ายที่สุดในชีวิตเขาเลยก็ว่าได้ วันที่หัวใจบริสุทธิ์ของเขา ที่มีให้น้องสาวที่รักมากที่สุดอย่างนิชาภัทรเปลี่ยนไปตลอดกาล...

ถึง พี่เหนือตะวัน

เพลงขอโทษนะคะ ที่เพลงไม่อาจพูดกับพี่เหนือด้วยตัวเองได้ แต่เพลงอยากบอกจริงๆ นะคะ ถึงแม้เพลงจะอายุแค่สิบห้าปี ยังเป็น เด็กในสายตาของพี่เหนือ แต่เพลงก็รักใคร่สักคนได้ดีไม่แพ้ผู้ใหญ่

ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา เพลงต้องพบกับความทุกข์จากการ สูญเสียพ่อกับแม่ แต่เพลงมีพี่เหนือเป็นชีวิตใหม่ ผู้ชายที่แสนดีและเป็นสุภาพบุรุษ

สิ่งที่เพลงอยากจะทำก็คือ เพลงรักพี่เหนือค่ะ ไม่ใช่รักแบบ พี่ชาย แต่มันเป็นความรักที่ลึกซึ้งมากกว่านั้น จะเป็นไรไหมคะ ถ้าเพลง จะขอให้พี่เหนือเป็นแฟนคนแรกของเพลง และเป็นเจ้าบ่าวในอนาคต ของเพลงด้วย

เพลงรักพี่เหนือมากจริงๆ ได้โปรดรับรักเพลงด้วยนะคะ

จาก น้องเพลง นิชาภัทร

“ถ้าฉันรู้มาก่อนว่าการที่ฉันดีกับเธอ จะทำให้ฉันได้รับสิ่งที่เลวร้ายแบบนี้ ฉันจะไม่ขอเป็นคนดีอีกเลย”

เหนือตะวันจึงไปยังดวงตากลมโตที่บัดนี้เอ่อไปด้วยน้ำตา รวากับจะตอกย้ำกับหล่อนว่าสิ่งที่เขาพูดคือสิ่งที่ตรงกับความรู้สึกเขาจริงๆ

คนร่างสูงก้าวออกไปแล้ว ทิ้งให้สิ่งที่เขาบอกว่าเลวร้ายนั่งเจ็บ
อยู่เพียงลำพัง เจ็บกายเริ่มทุเลาแล้ว แต่บาดแผลในใจกับถูกฉีกทิ้งให้
กว้างขึ้นจนเจ้าของหัวใจแทบจะขาดใจลงตรงนั้น

“พี่เหนือเกลียดเพลงจริงๆ เพลงจะทำยังไงต่อไปดี”

ออยู่ๆ น้ำตาก็ร่วงหล่นเป็นสาย น้ำตาที่อัดแน่นไปด้วยความเจ็บ
ปวด ผิดหวัง และที่สุดของความเสียใจคือความโดดเดี่ยวอ้างว้าง

นิชาภัทรต้องการความรักจากเหนือตะวัน อยากให้เขารักตน
เหมือนที่ตนรักเขาหมดหัวใจ หล่อนทำได้ทุกอย่างเพียงขอให้สิ่งที่หวัง
มีทางเป็นไปได้บ้างแม้เพียงนิด ทว่าลึกๆ แล้วหล่อนก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่
ได้ เพราะเหนือตะวันไม่ใช่แค่ ‘ไม่รัก’ แต่เขา ‘เกลียด’ ที่ยังไม่หมด
หวังก็เพราะยังได้อยู่ใกล้ๆ ให้หัวใจได้พอน้ำหล่อเลี้ยง ให้ร่างกาย
ดำรงอยู่ต่อไปได้ นั่นคือเหตุผลที่หล่อนยอมถูกตราหน้าว่าไร้ยางอาย

นิชาภัทรเคยเชื่ออย่างเต็มอกว่าคู่ชีวิตของตนคือเหนือตะวัน
ไม่มีทางเป็นคนอื่น แต่เพราะยังเด็กและอ่อนประสบการณ์ กอปรกับ
นิสัยเอาแต่ใจที่อยากได้อะไรก็ต้องได้ ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ
ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับบัวชมพู คนรักของเหนือตะวันที่อายุรุ่นราว
คราวเดียวกับชายหนุ่ม ที่หล่อนกล้าทำแบบนั้นเพราะบัวชมพูไม่ใช่สาว
ใสซื่ออย่างที่หลายคนเข้าใจ บัวชมพูไม่ได้คบกับเหนือตะวันเพียงคน
เดียว แต่ยังมีผู้ชายอีกมากมายที่หล่อนคงไปไหนต่อไหนทั้งเปิดเผย
และไม่เปิดเผย วันเกิดเหตุเจ้าหล่อนใช้คำพูดยั่วโทสะจนนิชาภัทรทน
ไม่ได้ต้องเป็นฝ่ายลงมือให้สาแก่ใจ กว่าจะรู้ว่าถูกหลอกใช้เป็น
เครื่องมือตัวเองก็กลายเป็นผู้ร้ายไปเสียแล้ว

ใครจะรู้ล่ะว่าบัวชมพูหวังผลจากแผนการครั้งนั้นมากกว่าแค่
ทำให้เหนือตะวันเกลียดหล่อน มีแค่หล่อนคนเดียวที่รู้ แต่เรื่องก็ผ่าน
มานานเกินกว่าจะรื้อฟื้นขึ้นมาอีก เหลือก็แค่สิ่งที่ยังตกค้างจากวันนั้น
ความเกลียดที่เหนือตะวันมีให้หล่อน ซึ่งมากขึ้นทุกวันจนน่าตกใจ

“ฮัลโหล คุณลูกปลาคะ ถ้ามีเอกสารที่ฉันต้องเซ็น ยกมาไว้ที่โต๊ะได้เลยนะคะ พรุ่งนี้ฉันจะเข้าบริษัท”

“อ่าว! บอสคะ ดิฉันคิดว่าบอสจะไปฮันนีมูนเสียอีกคะ”

ลูกปลาคามเจ้านายสาวด้วยความงุนงง นิชาภัทรตอบคำถามเพียงสองสามคำก่อนวางสาย

ตอนนี้หัวใจหล่อนหม่นหมองยิ่งกว่าท้องฟ้าในฤดูฝน แผนฮันนีมูนที่หล่อนวางไว้ก็ล้มไม่เป็นท่า หนักไปกว่านั้น ชาวที่เหนือตะวันให้สัมภาษณ์เมื่อวันแต่งงานก็กระพือพัดเร็วยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง เพราะมันถูกแชร์ ถูกโพสต์ตามเพจต่างๆ นับแสนครั้ง สมดังที่หวังไว้ว่างานแต่งงานของหล่อนกับเหนือตะวันจะต้องถูกกล่าวถึงไปทั่วบ้านทั่วเมือง ผิดก็ตรงที่ไม่ใช่การกล่าวถึงเพราะความน่าอิจฉาของคู่บ่าวสาว แต่กลับกลายเป็นสาเหตุแห่งการแต่งงานสายฟ้าแลบต่างหากที่ถูกถกเถียง คาดเดา และแสดงความคิดเห็นกันอย่างมันปาก

ที่สำคัญดันมีมือมืดเขียนเรื่องราวของนิชาภัทรกับเหนือตะวันลงในเว็บไซต์ชื่อดัง ทั้งเรื่องที่หล่อนหลงรักเขามาตั้งแต่สมัยมัธยม แต่ฝ่ายชายไม่เคยมีใจให้เลย และเรื่องที่ชายหนุ่มหมองใจกับหล่อนเพราะหล่อนตามตื้อจนเขาต้องเลิกรักกับคนอื่นอีก

ทายาทรัตนะบำรุงชอบหน้าลงบนฝ่ามือของตน รู้สึกสับสนไปหมด ตั้งแต่คืนที่หล่อนถูกเหนือตะวันปล้นพรหมจรรย์อย่างป่าเถื่อน ยังไม่ทันได้เสียใจอย่างจริงจัง ก็ได้มาปลาบปลื้มยินดีกับงานแต่งงานที่หล่อนฝันถึงมาทั้งชีวิต แต่พอได้แต่งเข้าจริงๆ ก็พบว่ามันไม่ใช่ฝันดีอย่างที่คิด เพราะเขาเกลียดหล่อนมากจนแทบจะฆ่าถ้าทำได้ หนึ่งวันหลังจากแต่งงานก็ยังคงเจอกับข่าวฉาวที่ตอนนี้แพร่ไปอย่างรวดเร็ว เสียจนหมดหนทางกอบกู้ชื่อเสียงคืนมาได้

“เฮ้อ!” คนตกเป็นข่าวถอนหายใจแรงๆ ขับไล่ความเครียด

“หนูเพลง”

เสียงที่คุ้นเคยดึงความสนใจหล่อนให้ละจากเรื่องราวชวนปวดหัว
นิชากัทธเห็นว่าเป็นชาครจึงขยับตัวเข้าไปหา

“คุณลุงคงรู้เรื่องแล้ว”

“เรื่องอะไร”

“เหม! อย่าทำเป็นไม่รู้เลยคะ เพลงฐันะคะว่าคุณลุงเล่นเฟซบุ๊ก”
หญิงสาวพาร่างของชายสูงวัยมานั่งบนโซฟาตัวยาว ก่อนจะ
ทอดตัวลงนั่งที่พื้นใกล้ๆ

“ลุงดีใจนะที่อย่างน้อยหนูก็ไม่ทุกซบใจอย่างที่ลุงคิด” ชาครขยี้
ศีรษะลูบสะโพกอย่างเอ็นดู

“ก็เพลงกำลังดีใจอยู่นี้คะ ที่ได้แต่งงานกับพี่เหนื่อ” นิชากัทธพูด
ติดตลก เพราะหล่อนไม่เคยปิดบังเรื่องนี้เลย โดยเฉพาะกับคนตรงหน้า
บางครั้งหล่อนคิดด้วยซ้ำว่าชาครจะกลัวหรือไม่ที่หล่อนหลงรักลูกชาย
ของเขาหัวปักหัวปำ

“มาถึงตอนนี้จะดีใจหรือเสียใจดีล่ะ”

“ซักไม่แน่ใจแล้วละคะ”

ชายสูงวัยขำคำตอบของหญิงสาว ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็น
กังวลชัดเจน

“หนูเพลง ลุงขอถามอะไรหน่อยได้ไหม”

“เรื่องอะไรคะ”

“เรื่องที่เหนื่อตะวันบอกว่าถูกวางยา... ไม่ใช่ว่าลุงไม่เชื่อใจหนูนะ
ลูก แต่ลุงจำเป็นต้องถาม ลุงอยากฟังจากปากหนูให้แน่ใจ”

นิชากัทธยิ้มหวานให้ลุงผู้มีพระคุณ หล่อนไม่โกรธแต่เข้าใจ

“เพลงสาบานเลยนะคะ ว่าเพลงไม่เคยทำเรื่องน่ารังเกียจ
แบบนั้นเลย เพลงก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพี่เหนื่อเป็นอะไร เขาพาเพลงมา
ที่บ้าน แล้วก็...”

นิชากัทธหยุดคำพูดเพียงแค่นั้น ชายชราจึงยื่นมือมาลูบศีรษะ

อย่างปลอบใจ

“หนูเพลงต้องเข้มแข็ง ลุงเชื่อว่าเหนือตะวันจะต้องรักหนู วันนั้นมาถึงเมื่อไหร่ลุงจะหิ้วเราให้พ้นร่วงเลย”

ชายชราหิ้วเราชอบใจความคิดของตนเอง นิชาภัทรเป็นคนน่ารัก เพียงแต่หล่อนรักเหนือตะวันมากจนไม่ยอมเปิดใจให้ใคร มิเช่นนั้นหนุ่มๆ คงจะได้เรียงแถวเข้ามาขายขนมจีบจนหัวกระไดไม่แห้ง

นิชาภัทรเสียใจที่ไม่มั่นใจ แต่หล่อนก็ยังคงยิ้มแม้มันจะเป็นยิ้มที่แสนแห้งแล้งก็ตาม

ชีวิตหลังการแต่งงานของเจ้าสาวสายฟ้าแลบแทบไม่ได้

เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นอกจากการที่หล่อนต้องย้ายออกจากคุณาศน์รัตนะบำรุงมาอยู่คุณาศน์ปริยากรโสภณแล้ว นอกนั้นก็หญิงสาวมีชีวิตเหมือนเดิมทุกอย่าง หล่อนตื่นเข้ามาใส่บาตร ไปทำงาน กลับถึงบ้านตอนหกโมงเย็นทุกวันไม่เคยผิดเวลา หลังจากนั้นก็มักจะขลุกอยู่ในครัว ช่วยแม่สามีทำอาหารทั้งของคาวของหวาน วุ่นวายจนถึงค่ำอย่างน้อยก็ลดเวลาที่หล่อนต้องมานั่งมองประตูบ้านรอสามีกลับมา เพราะหล่อนจะรอเขาหลังทำอาหารเสร็จตั้งแต่สามทุ่มจนถึงห้าทุ่มทุกวัน สองสัปดาห์มาแล้วที่เหนือตะวันกลับมาถึงบ้านหลังหล่อนเข้านอน อย่างว่าแต่รับประทานอาหารร่วมกันสักมื้อเลย แต่การสนทนาสักประโยคยังไม่มี

พิมพ์อรมองลูกสะใภ้ด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไป นับจากวันที่นิชาภัทรเข้ามาอยู่ในบ้าน หล่อนได้เห็นอีกฝ่ายในมุมที่ต่างไปจากเดิมนอกจากความรับผิดชอบที่มีมากเกินหญิงสาววัยยี่สิบสองปี ผู้หญิงเปรี๊ยะจืดที่หล่อนเคยพบก็ดูเหมือนจะตายจากไปด้วย ยิ่งเห็นแววตาใสแจ้วยามมองประตูบ้านสลัดกับหนังสือในมือเป็นระยะ ก็ยิ่งเห็นถึงความรักบริสุทธิ์ที่นิชาภัทรมีให้ผู้ชายคนหนึ่งอย่างหมดหัวใจ บางที

เหนือตะวันอาจเป็นผู้ชายไซค์ร้ายที่ไซค์ดีที่สุดก็เป็นได้...

“หนูเพลง บ้าว่าขึ้นไปนอนได้แล้วมั้ง ทำงานทุกวันไม่ควรจะนอกดึกนะ”

แววตาที่เคยสุกใสเริ่มอ่อนแสงลงเพราะความเพลีย นิชาภัทร ขยี้ตาแรงๆ ซับไล่ความม่วง

“แต่วันนี้เพลงตั้งใจจะรอฟีเหนือนะคะ” นิชาภัทรตั้งใจทุกวัน แต่พอห้าทุ่มที่ไรตาก็พานจะปิดทุกที

“อย่ารอละย ถ้าเกิดตาเห็นอกกลับมาตีสามตีสี่เราไม่แยหรือ”

“ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวยินยอมอย่างว่าง่าย “ถ้าคุณป้ามีโอกาสได้คุยกับพี่เหนื่อ เพลงรบกวนบอกพี่เหนื่อด้วยนะคะว่าอยากกลับดึกมาก อันตราย ยิ่งนอนน้อยทุกวันแบบนี้ร่างกายจะแยเอาได้”

พูดจบนิชาภัทรก็เดินขึ้นห้อง จัดแจงปูที่นอนบนพื้น ก่อนจะล้มตัวหลับไปอย่างง่ายดาย

คนร่างบางที่กำลังนิทราถูกปลุกให้ตื่นกลางดึกเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรหนักๆ ทาบที่บออยู่บนร่าง หล่อนลืมตาเพื่อมองว่าเกิดอะไรขึ้น เห็นเพียงเงาดำของใครบางคนเพราะดวงตายังปรับแสงไม่ได้ ด้วยความตกใจ ทายาทรัตนะบำรุงรีบผลักร่างนั้นออกจากตัวทันที

“ช่วยด้วยค่ะ!”

หญิงสาวตะโกนสุดเสียง ชายแปลกหน้ารีบเอามือปิดปากหล่อนไว้ พร้อมกับที่หล่อนทราบว่าผู้บุกรุกเป็นใคร

“จะแหกปากทำไม จำตัวไม่ได้หรือไง”

เหนือตะวันกระซิบใกล้หู นิชาภัทรสั่งสะท้านไปทั้งตัว หลังจากวันแต่งงานหล่อนก็แทบไม่ได้เจอเขาเลย ตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมาเหนือตะวันออกไปทำงานแต่เช้า หล่อนเพียงแต่เห็นเขาขับรถออกจากบ้านไปตอนหล่อนดักบาตร และกว่าเขาจะกลับจากที่ทำงานหล่อนก็หลับไปแล้ว

กลิ่นแอลกอฮอล์จางๆ ทำให้รู้ว่าเจ้าของร่างอันทรงเสน่ห์อยู่ใน
อาการไม่ปกติ

“พี่เหนื่อคะ ที่ของพี่เหนื่อคือข้างบนคะ”

“ฉันแค่อยากนอนกับเมียสุดที่รักบ้างไม่ได้หรือไง”

จบประโยคริมฝีปากหยักก็ประกบกลีบปากบางอย่างนิ่มนวล
เหนื่อตะวันค่อยๆ ใช้ฟันแข็งแรงขบปากบางอ้อยอิง ในขณะที่มือหนา
รูกล้ำทุกส่วนของคนได้ร่าง นิศาภัทรตระหนกแต่ก็หวามไหว มือคนที่
หล่อนรักสุดหัวใจกำลังไล่เรื้อนร่างของหล่อน หัวใจของหล่อนกับเขา
แนบชิดราวกับจะหลอมรวมกันให้ได้ ชูดนอนสีขาวยาวเบาที่หล่อน
ตั้งใจใส่ยั้วอารมณ์คนตัวโตถูกถอดทิ้งไปอีกทาง ชายหนุ่มหงุดหงิดเมื่อ
พบด่านอีกชั้นคือชูดชั้นในสีเดียวกัน

“เธอไม่รู้หรือไง เวลานอนเค้าไม่ใส่ของพวกนี้กันหรอก เสีย
เวลา”

ดวงตากลมจ้องมองเขานิ่ง ประมวลคำพูดที่เต็มไปด้วยอารมณ์
หงุดหงิด เขาสอนอีกเรื่องหนึ่งที่หล่อนไม่เคยรู้ และหล่อนจะจดจำมัน
ไว้ถ้ามันทำให้เขาพอใจ

ใช้เวลาเพียงเสี้ยวเวลาที่ชายหนุ่มก็จัดการชั้นในของหล่อนและ
เสื่อผ้าของตนเองเรียบร้อย

แม้ภายในห้องจะปิดไฟ แต่แสงสลัวจากนอกหน้าต่างทำให้
เหนื่อตะวันมองเห็นทุกอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเรื้อนร่างขาวนวลที่เมื่อ
กระทบกับแสงจันทร์ยิ่งทำให้คนที่ตกอยู่ในกามารมณ์สติกระเจิง
เหนื่อตะวันหายใจติดขัดเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้าเต็มตา ตึกตายางมี
ชีวิต เขาเรียกหล่อนในใจ ก่อนจะใช้ริมฝีปากร้อนขบเม้มยอดบัว
จนร่างของตึกตายางต้องผวาเข้ากอดเขาด้วยความวาบววม ยิ่งรู้ว่า
หล่อนรู้สึก เขายังเกิดอารมณ์หวามไหว หลายคืนแล้วที่เขากลับมาเห็น
หล่อนนอนหลับสนิทขณะที่ใส่ชูดนอนที่บางราวกับไม่ได้ใส่ เขาก็ห้าม

ใจทุกครั้ง และหลายครั้งที่ต้องดับอารมณ์ด้วยตัวเอง แต่คราวนี้เขาไม่มี
สติพอจะยับยั้งใจได้อีกต่อไป

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเนิบนาบแต่ร้อนแรงราวเปลวไฟแผดเผา
ก่อนที่เหนือตะวันจะพาหล่นไปยังดินแดนที่หล่นไม่เคยพบพาน
วนไปเวียนมาจนทั้งสองผลอหลับไปในอ้อมกอดของกันและกัน